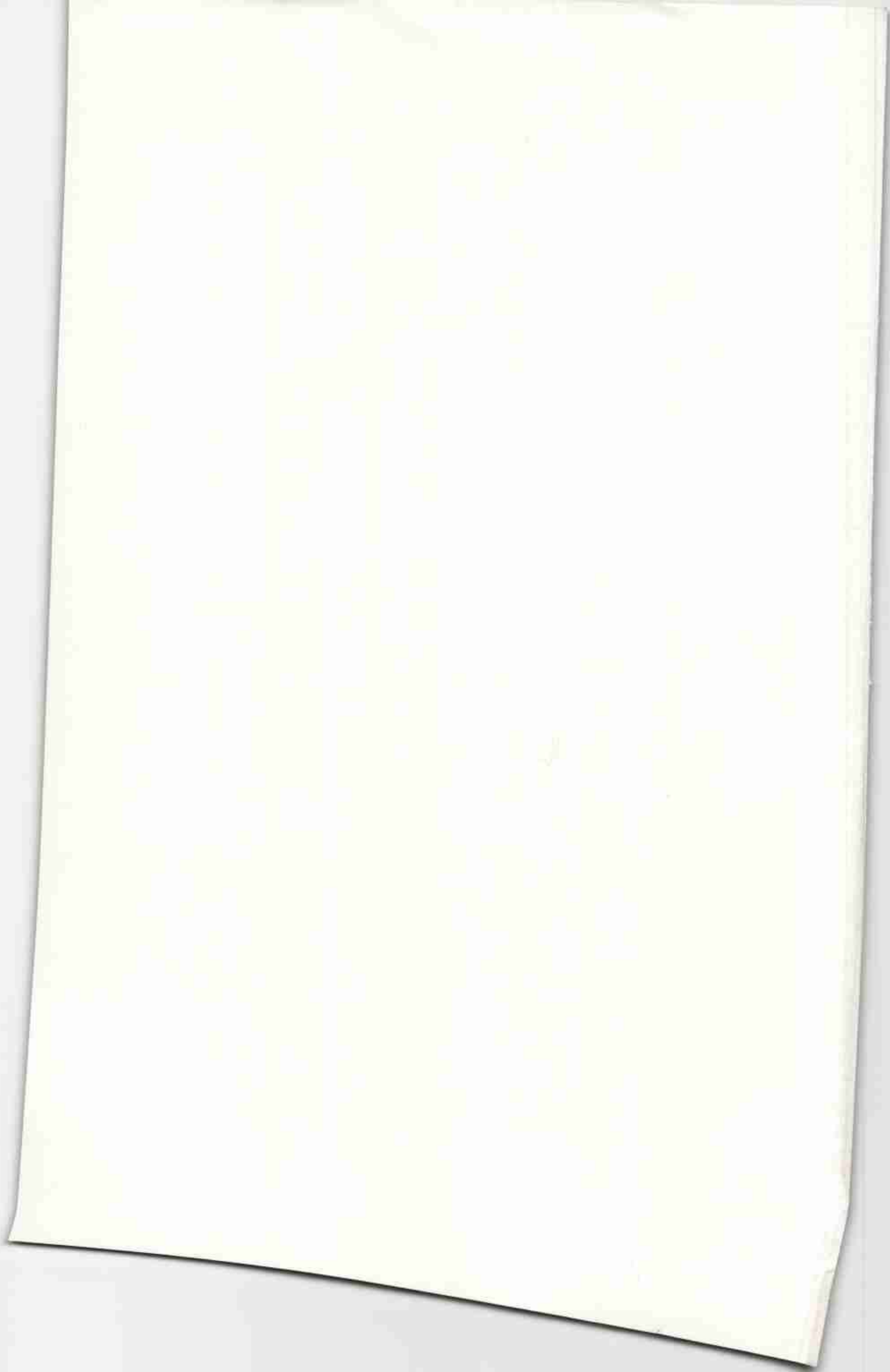

Pedofilie

Ds Hans Visser

De Nederlandse Vereniging van Kinderpsychiaters en Kinderpsychologen
Nederlandse Vereniging van Kinderpsychiaters en Kinderpsychologen

Pedofilie

Ds Hans Visser

Dit boek kan uitsluitend besteld worden via het
e-mailadres: hans.visser@stichtingksa.nl

ISBN/EAN 978-90-5782-187-5

© 2007 KSA

Ds Hans Visser
Stichting Diaconaal Centrum Pauluskerk
Hang 7
3011 GG Rotterdam

Inhoudsopgave

<i>Pedofilie een smal pad tussen doen wat je wilt en afwijzing</i>	3
<i>Liberale opvattingen over pedofilie</i>	5
<i>Wetenschappers over pedofilie</i>	9
<i>Vanwaar mijn interesse in pedofilie</i>	19
<i>Pedofilie en kerk/geloof</i>	23
<i>Pedofilie en liefde voor kinderen</i>	27
<i>Noten</i>	29
<i>Bijlage 1</i>	32
<i>Bijlage 2</i>	33
<i>Bijlage 3</i>	35
<i>Bijlage 4</i>	40
<i>Bijlage 5</i>	42
<i>Bijlage 6</i>	44
<i>Bijlage 7</i>	45
<i>Bijlage 8</i>	47
<i>Bijlage 9</i>	58
<i>Bijlage 10</i>	59
<i>Bijlage 11</i>	60

Index

		Page
1	Introduction	1
2	Methodology	2
3	Results	3
4	Discussion	4
5	Conclusion	5
6	References	6
7	Appendix A	7
8	Appendix B	8
9	Appendix C	9
10	Appendix D	10
11	Appendix E	11
12	Appendix F	12
13	Appendix G	13
14	Appendix H	14
15	Appendix I	15
16	Appendix J	16
17	Appendix K	17
18	Appendix L	18
19	Appendix M	19
20	Appendix N	20
21	Appendix O	21
22	Appendix P	22
23	Appendix Q	23
24	Appendix R	24
25	Appendix S	25
26	Appendix T	26
27	Appendix U	27
28	Appendix V	28
29	Appendix W	29
30	Appendix X	30
31	Appendix Y	31
32	Appendix Z	32

Voorwoord

In het najaar van 2006 kwam de politie bij mij op bezoek om mij te waarschuwen tegen bedreigingen vanuit rechts-extreme kringen die ondermeer mijn standpunt ten aanzien van pedofielen verwerpelijk vonden. Ik ontving adviezen over de beveiliging van mijn huis en mijn fietstochten door de stad. Ik beleefde dit als een absoluut dieptepunt. Ik werd herinnerd aan de lotgevallen van mijn collega Joseph Doucé, die in 1990 werd vermoord.

Pedofilie raakt aan diep gelegen zenuwen. Het is begrijpelijk dat mensen voor hun kinderen opkomen en een pedofiel bedreigend vinden. Dit gevoel is mij niet onbekend. Maar in de loop van mijn werkzame leven hebben pedofielen mijn pad gekruist. Ik heb hen ontmoet in gevangenissen, klinieken en aan huis. Ik ontmoette er velen in de Pauluskerk totdat ook deze mensen door groeiende afwijzing zich in hun schulp terugtrokken.

Mensen die met een pedofiele geaardheid worden geboren worden thans aan hun lot overgelaten. Ze kunnen nergens terecht en moeten zelf maar zien hoe ze hun problemen oplossen. Ik heb gemeend vanuit mijn pastorale praktijk mij te verplaatsen in hun leven en mij te verdiepen in het verschijnsel pedofilie.

In dit boekje wil ik aan het slot van mijn werkzame leven als dominee van de Pauluskerk verantwoording afleggen van mijn betrokkenheid bij dit onderwerp. Ik draag het boek op aan de leden van de Joseph Doucé-groep en de Alje Klamer-groep. Ik dank Nel de Waard-van der Waal voor haar bereidheid om het boekje in de computer te zetten en de teksten te schonen. Ik hoop dat de lezer de bedoeling van het boek zal verstaan.

The first part of the paper is devoted to a general discussion of the
 various methods which have been proposed for the determination of
 the rate of reaction in a system of two reacting species. It is shown
 that the method of initial rates is the most reliable and accurate
 method for the determination of the rate constant. The method of
 half-lives is also discussed and it is shown that it is only applicable
 to a limited class of reactions. The method of integrated rate laws
 is also discussed and it is shown that it is applicable to a wide
 range of reactions. The method of differential rate laws is also
 discussed and it is shown that it is applicable to a wide range of
 reactions. The method of the method of initial rates is the most
 reliable and accurate method for the determination of the rate
 constant. The method of half-lives is also discussed and it is
 shown that it is only applicable to a limited class of reactions.
 The method of integrated rate laws is also discussed and it is
 shown that it is applicable to a wide range of reactions. The
 method of differential rate laws is also discussed and it is shown
 that it is applicable to a wide range of reactions.

Pedofilie een smal pad tussen doen wat je wilt en afwijzing

Paul Coelho heeft met zijn roman 'Elf Minuten' mij tenslotte over de brug geholpen om dit geschrift over pedofilie vast te leggen. In zijn boek beschrijft hij de lotgevallen van een Zuid-Amerikaanse prostituee in Europa. De vrouw ondergaat soms seks met gevoel voor nuance. Dat kan variëren van sadomasochistische belevenissen tot seksuele ervaringen waarin de vrouw genoeg vindt. De roman maakt duidelijk dat seksualiteit een drift is die niet zomaar bestuurbaar is met moralistische regelgeving. De mens zoekt in de erotiek mogelijkheden om deze vorm en inhoud te geven. Dat is niet zo gemakkelijk. Dat geschiedt met vallen en opstaan. Het gebeuren wordt gekenmerkt door geluk maar ook door misère. De mens schaamt zich soms bijna voor de bizarre krachten die seks in de mens losmaken. De mens beleeft optimaal geluk. Het kan zijn dat seks in een vriendschapsrelatie een bedding vindt. Dat kan rust geven. Coelho (1) laat zijn prostituee op een uiterst authentieke wijze haar seks beleven.

Pedofilie betekent dat volwassenen en niet-volwassenen een seksuele relatie aangaan. Dat kan binnen een bepaald cultureel kader waarin jongeren geholpen worden seksueel volwassen te worden. Het kan ook geschieden in het kader van spontane verliefdheid.

In de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw is een poging ondernomen om pedofilie als seksuele variant bespreekbaar te maken en een weg te banen naar aanvaarding. In de jaren 90 en in de aanvang van deze eeuw is de stemming omgeslagen. Het Ministerie van Justitie (2) zet de toon met haar brochure over seksueel misbruik van kinderen. Onder seksueel misbruik van kinderen worden contacten verstaan van volwassenen met kinderen jonger dan 16 jaar. Deze contacten vinden plaats tegen de zin van het kind of zonder dat het kind de contacten kan weigeren. Daders zetten het kind emotioneel onder druk en dwingen het of weten door hun overwicht te bereiken dat het zich niet aan de seksuele toenadering kan onttrekken. De overheid is van mening dat pedofilie een gestoorde seksuele gerichtheid is. De overheid kiest voor volstrekte afwijzing. De discussie over pedofiele gevoelens wordt abrupt beëindigd. Ik wil mijn ogen niet sluiten voor factoren die misbruik inleiden. Er wordt door mensen geweldig gemanipuleerd. Maar dat gebeurt niet alleen in pedofiele relaties maar ook in alle andere relaties op basis van welke seksuele variant ook. Dat is ook de boeiende vraag die het boek van Coelho oproept. Het vorm en inhoud geven aan de seksuele driften gaat altijd met veel manipulaties gepaard. Manipuleren is een zoektocht naar geluk waarbij naar mogelijkheden

wordt gezocht om greep te krijgen op de ander die voor het geluk onmisbaar is. Jammer vind ik dat de overheid niet pedofilie scherp onderscheidt van incest en machtsmisbruik (leraar en leerling). De brochure kent ook positieve aanknopingspunten. Kinderen mogen leren ja te zeggen tegen dingen die ze zelf lekker en spannend vinden. Bovendien wordt benadrukt dat recidivegevaar gering is. Alle sterke verhalen over pedofielen, die telkens maar terugvallen, worden ontzenuwd. Ik betreur het dat de auteur van de brochure niet geprobeerd heeft om een brug te bouwen tussen zijn positieve aanknopingspunten en sommige pedofiele relaties waarin respect voor het kind hoog genoteerd staat.

Het is toch wat al te gemakkelijk om pedofilie als stoornis weg te wuiven. We zullen toch de moeilijke weg moeten vinden tussen vrije autonomie van mensen, die zich de vrijheid voorbehouden om te doen wat ze lekker vinden met kinderen en de totale afwijzing.

Liberaal opvattingen over pedofilie

Pedofilie wordt onderscheiden van incest, misbruik, uitbuiting en agressief sadistisch gedrag. Pedofilie berust op respect en liefde voor het kind. De liefdeservaring impliceert seksuele begeerte. Pedofilie is een sociaal contact met kinderen dat ook seks impliceert. Een nep-pedofiel behandelt een kind als volwassene. Pathologische pedofilie vertoont afwijkingen in agressieve en sadistische zin. Lautmann (3) noemt het voorbeeld van een 11-jarig meisje dat als een roos schoon is in haar bloeitijd. Volwassenen kunnen bekoord raken van zo'n meisje zonder dat dit hoeft te leiden tot seksuele handelingen. In de puberteit zoeken jongens naar hun volwassenheid. Ze vragen zich af wat ze willen en niet willen. Op deze zoektocht zijn kinderen nog kwetsbaar zodat gevaar om de hoek loert. Er schuilt verschil in gevoelsintensiteit als we seks met volwassenen vergelijken met seks met kinderen. We moeten ons realiseren dat kinderen nog niet exact weten wat seks is. Ze beseffen nog niet de sociale betekenis. Ze beheersen nog niet de regels van het spel. Het is niet gemakkelijk vast te stellen of kinderen de vrijheid genieten om ja of nee te zeggen. De seksuele beleving van kinderen is in ontwikkeling. Dat neemt niet weg dat kinderen lichamelijk contact fijn kunnen vinden. Bij sommige kinderen is sprake van lust naar genitale opwindings. Dat maakt de lichamelijke contacten tussen volwassenen en kinderen extra ingewikkeld. Kinderen beschikken reeds op jonge leeftijd over lustgevoelens. Het kind mag niet als object bejegend worden. De wil van het kind is doorslaggevend. De wil van kinderen kan niet ontkend worden. Zij drijven vaak hun wil door. Lautmann wijst erop dat kinderen geen pre-volwassengroep vormen. Vroeger werden kinderen geacht te kunnen werken en geld te verdienen. Kinderen hebben nu meer gelegenheid voor spelen en leren. In de puberteit zullen ouders hun kinderen meer ruimte moeten geven. Ze spelen minder de baas over hun kinderen. Langzaam maar zeker ontluikt de aandacht voor seks.

Iemand die zijn leven lang geprobeerd heeft pedofilie bespreekbaar te maken is E. Brongersma geweest (4). Hij vindt het bezwaarlijk seks bij kinderen door de bril van een volwassene te beoordelen. Kinderen hechten niet dezelfde diepere emoties aan seks als volwassenen. Kinderen ontwikkelen hun smaak. Kinderen nemen reeds vroeg in hun leven beslissingen ten aanzien van school en werk. Kinderen worden gedoopt en gaan ter communie. Brongersma beseft dat kinderen hun seksualiteit niet altijd geheel overzien. Maar hij vraagt zich tegelijkertijd af of alle volwassenen de consequenties van seks overzien. Hij stelt dat volwassenen geen seks kunnen uitoefenen met kinderen. Daarom

adviseert Brongersma dat de liefde voor kleine kinderen zich beperkt tot knuffelen, kussen en strelen. Kinderen kunnen in vrije wil beslissen wat zij lekker en goed vinden. In vroeger tijden huwden kinderen eerder. Thans treedt de seksuele rijpheid eerder in maar wordt het huwelijk naar de toekomst verschoven. Kinderen experimenteren met seks om hun eigen weg te zoeken. Waarin Brongersma zich ernstig vergist is zijn oordeel dat het christendom lust herleidt tot zonde. Er is geen sprake van seksuele fobie in de bijbel. De bijbel beoordeelt lust en liefde positief. In de latere geschiedenis zal het christendom onder invloed van buiten negatieve opvattingen ontwikkelen. In navolging van Brongersma bepleit Wafelbakker (5) in het begin van de jaren 80 het recht van kinderen om van eigen gevoelens te genieten. Deze kunnen ontwikkeld worden door zelfbevrediging, seksspel met leeftijdgenoten en seks met oudere partners. Ikzelf zou deze gevolgtrekking meer willen nuanceren. Er is recht om van eigen gevoelens te genieten. De ontwikkeling daartoe zal per kind verschillend zijn. Seks met oudere partners is geen must. Alje Klamer (6) heeft ook gewezen op het eigen initiatief van kinderen in de zoektocht naar genot. Randall (7) merkt ook op dat de diepgewortelde negativiteit ten aanzien van seks funest is geweest. Kinderen mogen niet als seksloos beschouwd worden. Ook zij kunnen ontdekken dat seks goed en heilzaam kan zijn. Randall vindt het misbruik om kinderen te verhinderen in hun seksuele bewustwording. Hij betreurt het dat volwassenen als politiemensen en hulpverleners kinderen vaak traumatiseren. Wat een kind positief ervaart kan dat per se niet zijn. Altijd is er sprake van misbruik. Randall maakt duidelijk dat er grenzen zijn. Dwang is uit den boze. Penetratiecontacten met kleine kinderen zijn volstrekt verwerpelijk. Gert Hekma (8) schept ook ruimte voor kinderen. Kinderen zijn erotische en seksuele wezens die op hun eigen wijze uiting geven aan seksuele gevoelens. Hierboven werd reeds aangeroerd dat kinderen bijvoorbeeld in de puberteit geen persoonlijk eigendom zijn van de ouders. Ouders zullen moeten leren accepteren dat kinderen in de relatie met andere ouderen dingen kunnen beleven die zij hun kinderen niet kunnen geven. Sandfort (9) vindt dat kinderen als seksuele wezens serieus moeten worden genomen. Seksualiteit wordt erkend als positieve waarde. Je kunt met de ander plezier beleven. Ouderen en jongeren kunnen elkaar liefde en genegeheid tonen. Spannend is de vraag hoe wij omgaan met de seksualiteit van kinderen. Duidelijk is dat kinderen een stem hebben in met wie ze omgaan. De pedoseksuele contacten beperken zich tot streeelcontacten, masturbatie en pijpen. Dwang is uit den boze. Vaak wordt de machtsfactor ten nadele van de volwassenen gehanteerd. Het is terecht dat volwassenen daarover bevraagd worden. Maar laten we niet vergeten dat kinderen niet machteloos zijn. Frits Bernard (10) stelt dat de pedofiele relatie alleen acceptabel is als bij seks plezier plaatsvindt in een sfeer van vriendschap en vertrouwen. Hij wenst niet dat seksualiteit van kinderen taboe wordt. Het erotische verkeer tussen volwassenen en kinderen is altijd een tweerichtingsverkeer. Volgens Bernard vindt mis-

bruik in alle mogelijke seksuele relaties plaats. Maar Bernard stelt terecht dat kinderen kwetsbaar zijn. Voorzichtigheid is altijd geboden. Monique Möller (11) is in haar waardering van pedofilie het meest positief. Zij is van mening dat pedofiele relaties goed zijn voor kinderen. Kinderen worden vaak als a-seksueel gezien. Volgens haar is het goed als kinderen bij volwassenen die zij vertrouwen kunnen experimenteren. Macht speelt in alle relatievormen, dus ook in pedofiele relaties. Seks en tederheid horen bij elkaar. Lustgevoel mag als goed worden bevonden. Zo niet, dan ontstaat een schuldgevoel. Möller gaat uit van de stelling: mijn lijf is van mij en daarmee gebeurt wat ik wil. De visie van Möller staat haaks op wat nu wordt gedacht over pedofilie. Het bevredigde lustgevoel van kinderen wordt nu beladen met schuldgevoel.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Main body of faint, illegible text, appearing as a large block of very light characters.

Faint text at the bottom of the page, possibly a footer or concluding paragraph.

Wetenschappers over pedofilie

We weten te weinig van het lustgevoel en het seksuele leven van kinderen en ouders. Volkeren in het verleden kennen uitgebreide rituelen waarbij kinderen door volwassenen geleid worden tot seksuele volwassenheid. Binnen sommige culturen wordt in dit verband pedofilie geaccepteerd. De emancipatie van de vrouw heeft in onze tijd ook de emancipatie van het kind ingeluid. De kwetsbaarheid van kinderen mag niet worden misbruikt. Op zichzelf is de kwetsbaarheid van een kind een belangrijk aandachtspunt. Het zou gewenst zijn om pedofielen zich daarvan bewust te laten worden. In vrije autonomie kan men niet zijn of haar eigen gang gaan. Wetenschappers zouden moeten trainen in het leren van een code om misbruik te reduceren en een kind recht te doen. De behandeling van pedofielen in klinieken is erbarmelijk slecht. Er wordt vaak hoog van opgegeven, maar de dagelijkse praktijk is matig tot slecht. Op last van het Ministerie worden pedofielen abnormaal lang vastgezet. Het heet altijd dat mensen onbehandelbaar zijn of blootstaan aan recidivegevaar. Dat laatste wordt door het Ministerie van Justitie ontkend. Maar het Ministerie laat haar oren hangen naar wat te berde wordt gebracht door de samenleving. Waar pedofielen in behandeling behoefte aan hebben is acceptatie van hun geaardheid en training in een gedragscode die de eigen autonomie aan banden legt en diep respect voor het kind impliceert. Er is geen bezwaar tegen toezicht maar de mensen moeten niet tot long stay veroordeeld worden en alle hoop verliezen op een herkansing. We moeten een scherp onderscheid blijven maken tussen normale pedofielen en pedofielen die een pathologisch gedrag vertonen. Stefan Bogaerts (12) loopt wel hard van stapel als hij seksuele delinquenten als pedofielen rangschikt onder slachtoffers die een comfortabele positie zoeken. Mensen die in hun jeugd emotioneel verwaarloosd zijn door hun ouders, die eenzaam zijn en niet vaardig zijn in het aangaan van relaties kunnen vluchten in pedofielgedrag. Maar er moet hier niet gegeneraliseerd worden. Nel Drayer (13) definieert seksueel misbruik als volgt: alle vormen van seksueel contact met minderjarigen die tegen hun wens gebeuren of met toestemming plaatsvinden, omdat het slachtoffer als gevolg van lichamelijk of relationeel overwicht, geweld, emotionele druk of van dwang of geweld niet het gevoel heeft gehad seksuele contacten te kunnen weigeren. Mijn grondbezwaar tegen deze definitie is dat deze sluitend en afwijzend is en geen mogelijkheid overlaat om authentieke contacten op basis van wederkerigheid en genegenheid op het spoor te komen. Majgul Axelsson (14) beschouwt de pedofiel alleen als manipulator die zichzelf inlaat met sekstoerisme. Ameri-

kaanse wetenschappers willen seksueel misbruik analytisch doorzichtelijk maken. Zij verwijten landgenoten als Bauserman en Tromovitch dat zij de negatieve effecten van seksueel misbruik onderschatten. Deze laatste twee wetenschappers hebben getracht aan te tonen dat incest en geweld veel problematischer zijn. De schade die kinderen in hun puberteit oplopen is beperkter van aard. De auteurs van *Sexual Development in Childhood* (15) betreuren ook het weinige onderzoek naar seksueel gedrag bij kinderen onder de 12 jaar. Het is jammer dat neutrale positieve ervaringen van kinderen in hun behoefte aan intiem lichamelijk contact verwaarloosd en ontkend worden. Kinderen moeten leren te beschikken over referentiekaders om de seksuele beelden via de media een plaats te geven. De auteurs stellen vast dat in het ene geval intiem contact door liefde wordt gedragen en in het andere geval niet.

De traumatische effecten bij kinderen kunnen aangewakkerd worden. Door een oneigenlijke socialisatie van het kind, door manipulaties, het fetisjeren van de lichaamsdelen. De wetenschappers zijn bang dat de seksuele activiteiten bij kinderen seksuele impulsen stimuleren en genereren zonder te voorzien in de capaciteit deze te regelen en te managen. Naar mijn stellige overtuiging doen zich deze verschijnselen ook voor in overige seksuele relaties. Het overkomt ook volwassenen dat leeftijdsgenoten bij hen krachten oproepen die niet gereguleerd kunnen worden omdat de capaciteit daartoe nog onvoldoende is. De betekenis die kinderen toekennen aan intimiteiten wordt vaak door ouders bepaald. In de praktijk zijn het ook de ouders die de seksuele ervaringen van hun kinderen betitelen als misbruik. Ouders stellen intuïtief vast dat hun kinderen misbruikt zijn en waarschuwen de politie of spelen voor eigen rechter. Maar vaststelling door deugdelijk onderzoek blijft achterwege. De communicatie tussen ouders en kinderen is op seksueel gebied matig. Gebrek aan deugdelijk onderzoek leidt tot vermoralisering en vercriminalisering. Aan het slot van zijn studie moet de schrijver John Bancroft (16) concluderen dat de kennis over de seksuele ontwikkeling van kinderen te gering is. We zullen meer moeten weten over de factoren die de seksuele ontwikkeling bepalen. Wat gebeurt er eigenlijk positief en wat negatief in de relaties tussen kinderervaring en seksuele ontwikkeling? Wat ook niet vergeten moet worden is dat kinderen gevarieerd reageren op de seksuele stimuli. Don Mader (17) merkt op dat seksualiteit net zo omvattend is en divers als het menselijk leven zelf. Er zijn net zoveel variaties in de seksualiteit als er mensen zijn.

In 1998 heb ik (18) samen met anderen de Amerikaanse hoogleraren Robert Bauserman en Philip Tromovitch uitgenodigd om hun belangwekkend onderzoek naar de schade van seksueel misbruik van kinderen toe te lichten. We hebben toen alles uit de kast gehaald om hun denkbeelden via de media kenbaar te maken. De Engelse verhalen waren zelfs bij hun aankomst al in het Nederlands vertaald. De wijze waarop de Nederlandse media met dit probleem omgingen was zeer teleurstellend. Geen krant bleek in staat een goede samen-

vatting te geven van hun betogen. Men maakt zich er met een jantje-van-leiden van af door alleen mijn inleidingsartikel te lezen. De gemiddelde journalist is antipedofiel, zoals ik dat ook jaren ben geweest. Ik ken de vooroordelen en misverstanden. Het verpest de discussie. De genoemde hoogleraren ontkenen niet de schade die kan plaatsvinden. Er wordt onderscheid gemaakt tussen tweeërlei schade. In de eerste plaats schade die een kind werkelijk ondervindt omdat het kind verleid is, een ervaring tegen zijn of haar wil heeft ondergaan. Een tweede schade is de schade van maatschappelijke normen. Dit laatste behoeft natuurlijk niet werkelijk schade te zijn voor het kind. Maar tegenwoordig loopt de laatstgenoemde schade in de eerste over. De maatschappij maakt uit dat pedofilie schadelijk is. Discussie gesloten. Zo komt het voor dat volwassenen, die als kind bijvoorbeeld 20 jaar geleden pedofilie ervaren hebben, antwoorden dat zij daarvan geen schade ondervonden hebben. Op deze volwassenen wordt door politie en hulpverleners dringend ingesproken om sterk te suggereren dat de mensen zich niet bewust zijn van de schade. Er staat van tevoren reeds vast dat schade geschied is. De onderzoekers (19) maken scherp onderscheid tussen pedofilie en incest. In de huidige discussie wordt dit onderscheid onvoldoende gemaakt zodat je in een discussie over pedofilie plotseling vaststellen moet dat de gesprekspartner het heeft over incest. De onderzoekers maken ook duidelijk dat klinische en justitiële populaties met een verleden van seksueel misbruik niet representatief zijn voor heel andere populaties. Juist daarom is onderzoek onder niet-klinische en niet-justitiële populaties noodzakelijk. Zij hebben vastgesteld dat de beste inschatting van de prevalentie van kindermisbruik 11% voor mannen en 19% voor vrouwen is. Meisjes reageren negatiever dan jongens. Jongens zijn meer gericht op de seksuele daad terwijl vrouwen meer betekenis hechten aan tederheid en genegenheid. Daardoor voelen zij zich sneller schuldig en hebben last van angst. Zij hebben soms het gevoel gebruikt te zijn. Dit soort verschijnselen doen zich trouwens ook voor in seksuele relaties tussen volwassenen. Bauserman en Tromovitch (20) stellen vast dat lichamelijke mishandeling, lichamelijke verwaarlozing en verbale mishandeling veel meer ernstige schade veroorzaken. Positief kan gewaardeerd worden dat seksuele ervaring ingebed is in een contact van langdurige vriendschap. De onderzoekers stellen vast dat schade van kindermisbruik ernstig overdreven wordt. Hoogleraar Gerda van Dijk (21) stelt dat een kind wordt geboren met recht op eigen lijf, op eigen seks en eigen beslissingsrecht. Mannen zijn meer gericht op wat zij doen en zien in hun seksualiteit terwijl vrouwen meer gericht zijn op wat ze voelen en ervaren. Gerda van Dijk acht een goede norm voor seksuele relaties: respect voor je eigen lijf en dat van de ander. Onderzoeker Gert Hekma (22) meent dat kinderen erotische en seksuele wezens zijn die op eigen wijze uiting geven aan hun seksuele gevoelens. Seksuele opvoeding van kinderen is geboden om juist misbruik te voorkomen. Lex van Naerssen (23) vindt dat de echte schade herleidbaar is tot het onvoldoende aangeraakt zijn in de jonge kinderjaren.

Kinderen lopen schade op als ze geen emotionele warmte ervaren hebben. Judith Levine (24) heeft in een opmerkelijke publicatie in de Verenigde Staten het ontkennen van seksueel plezier bij kinderen en tieners gehekeld. Seks hoort volgens haar thuis in een gezonde opvoeding. Religieus conservatieven dragen bij aan het tekort doen aan seks. Pedofielen worden volgens haar als monsters afgeschilderd. In de praktijk blijkt dat pedofielen in het algemeen niet gewelddadig zijn. Pedofielen trachten op kindniveau door kussen en masturberen seks te uiten. Seksueel misbruik vindt plaats waar een familielid incest pleegt en het vertrouwen van kinderen schendt. Volgens Levine hebben kinderen recht op seks. Wie maakt uiteindelijk uit wat normaal is. Wat ik denk is oké. Liefde en lust zijn niet hetzelfde. Liefde maakt seks niet altijd goed. Kinderen houden ervan aangeraakt te worden. Het ontbreken van liefde en streling geeft later in het leven schade. Frank van Ree (25) heeft hiervan een illustratie gegeven in zijn boek 'De man die een kind doodde'. Hij beschrijft een man die als kind ernstig verwaarloosd is. De leerkracht op school had een hekel aan hem. Tederheid heeft hij niet gezien en ervaren in de relatie met de ouders. Hij steelt van medeleerlingen uit wraak tegen het gesar en getreiter. Hij voelt zich verraden door zijn vader. Hij wil nu kinderen geven wat hij niet kreeg van zijn eigen ouders. Seks is alleen goed voor de voortplanting. Seks is er niet om van te genieten. Er vindt een gruwelijke moord op het kind plaats. De dader identificeert zich met het weerloze en angstige jongetje. De dader wil koestering zoals hij dat vroeger had willen ervaren. Maar zijn vader sloeg hem altijd. De klappen die de dader nu uitdeelt kreeg hij van zijn vader. Het huidige afwijzingsklimaat leidt ertoe dat mensen langdurig gestraft worden.

Onderzoekers als Bullens (26) dragen hierbij hun steentje bij. Hij is van oordeel dat seksueel misbruikte jongens later relatief meer kans hebben om zelf ernstige incestdader te worden. Bullens heeft door de Schiedamse moordzaak vertrouwen verloren. Hij liet een kind van 11 jaar lijden onder politieverhoren. Hij greep niet in met de rechtvaardiging dat het kind voldoende weerbaar was. Zijn reactie heeft mij in hoge mate verbaasd omdat diezelfde man kinderen in bescherming neemt tegen pedofielen. Hier schuilt in Bullens' optreden een tegenstrijdigheid. Pedofielen belanden te snel in de long stay van de TBS-behandeling. Veel mensen zijn ten onrechte in de long stay opgenomen omdat de publieke opinie de behandelaar beïnvloedt. De rechter staat hier buitenspel. Waar ik me over verbaas is dat het Ministerie van Justitie onbehandelbaarheid noemt en recidive. Het laatste is beduidend minder wat door Justitie elders wordt toegegeven. Behandeling van pedofielen is erbarmelijk. De behandeling is gebaseerd op wantrouwen en vooroordeel. Ik ben verbijsterd over het gebrek aan kennis.

Frits Bruinsma (27) scheidt weinig ruimte voor pedoseksuelen. Volgens hem erkennen zij hun gedrag en rationaliseren dit als gunstig voor kinderen zoals te begrijpen want bij hen is vaak sprake van recidive. Pedoseksuelen

hebben een antenne ervoor om precies te weten welke jongens affectief verwaarloosd worden. De pedofielen spelen in op hun afhankelijkheidsgevoelens. Bruinsma staat stil bij het begrip *informed consent*. Dat betekent dat het kind geïnformeerd moet worden adequaat passend bij de leeftijd over de consequenties van het gedrag tussen het kind en de pedoseksueel en dat het kind ingebed is in de eigen gezinssituatie. Als de relatie met de pedo beëindigd wordt kan het kind weinig support verwachten van de omgeving. Het kind staat alleen. Vraag is alleen of Bruinsma ten aanzien van wat hij deviant noemt met betrekking tot pedofilie niet meer geleid wordt door maatschappelijke ontwikkelingen dan door biomedische inzichten. We gaan er tegenwoordig toch vanuit dat seksualiteit meer is dan voortplanting. Hekma (28) herinnert ons nog eens fijntjes aan het schoonheidsideaal van de Grieken waar plek was voor pedofiele belevingen. Seksuele interesse is een kernelement van de persoonlijkheid. In de relatie tussen kinderen en volwassenen is niet alleen sprake van eenrichtingsverkeer. Kinderen zoeken soms seks met volwassenen. Het is de vraag of het juist is pedofilie als mentale disorder te zien. In de praktijk nemen wij thans waar dat de machtsongelijkheid en de onmogelijkheid voor kinderen om bewust in te stemmen met seks de pedoseksuele relatie moreel verwerpelijk maakt. Iemand als Wijnand Sengers (29) hoopte dat de pedo-emancipatie dezelfde weg zou volgen als homo-emancipatie. Hekma merkt in dit verband op dat de norm bij seks thans meer de gelijkheid van partners is en daaraan voldoen homo's wel en de pedo's niet. Steven Angelides (30) staat stil bij de radeloze angst, paniek en hysterie die thans de discussie rondom pedofilie omringen. Hij gelooft dat de definiëring van pedofilie als kindermisbruik voortvloeit uit de feministische beweging en anti-pornografische beweging. Hij betreurt het dat na 1980 kinderen meer afgeschilderd worden in hun onschuld zonder seksualiteit. Dat maakt de problematiek vrijwel onoplosbaar. De neurotische paniek over pedofilie is een verschijnsel onder volwassenen. Frank van Ree (31) verraste ons met een grondige studie over pedofilie waaraan in het Nederlandse taalgebied nauwelijks aandacht werd besteed. Toch blijft zijn boek een monument in een gecompliceerder discussie waarbij Van Ree de moeilijke vragen niet uit de weg gaat.

We maken een wandeling door zijn boek:

In het hoofdstuk over definities wordt gesteld dat van pedofiele en pedoseksuele relaties sprake is wanneer een herhaaldelijk, ook seksueel contact plaatsvindt (bijvoorbeeld strelen, masturbatie), vooral in het kader van een langdurige omgang, waarbij het kind ook gevoelens van aantrekking ten opzichte van de oudere heeft. Bij pedoseksualiteit gaat het niet alleen om erotische aantrekking, maar ook om een bepaald seksueel gedrag tussen kind en volwassene en omgekeerd. Over definities valt veel te stoeien. Er moet altijd duidelijkheid bestaan over het onderscheid tussen pedofielen die besluiten om

platonisch om te gaan met kinderen: handelingen als strelen en aaien maar die zich verder onthouden van andere seksuele activiteiten, en pedofielen die ook masturbatie bedrijven en verder gaan in hun seksuele gedragingen. Daarover komen we straks nog te spreken. Pedofilie moet scherp onderscheiden worden van incest. Het is onjuist om incestplegers en pedofielen op een hoop te gooien. Er is ook veel nagedacht over de vraag of een seksuele geaardheid als homofilie of pedofilie genetisch is bepaald. Ongetwijfeld zullen er genetische factoren zijn, maar een ding is duidelijk: genen zijn volgens Van Ree niet meer dan de tekst van een toneelstuk. Hoe dat stuk gespeeld wordt, verschilt per voorstelling.

In het hoofdstuk over onrust, onduidelijkheid en verwarring komt Van Ree te spreken over de media. Duidelijk is dat seks tussen kinderen en volwassenen tegenwoordig een hot item is geworden. De wetten en regels worden aangescherpt als bescherming tegen seksueel misbruik. Ongetwijfeld is er soms sprake van misleiding, chantage, dreiging, geweld, penetratie die ongewenst zijn. Het grootste taboe rust nog altijd op het seksuele leven van kleine kinderen. Seks wordt toch nog te veel als vies en zondig beleefd. Er is ook vaak onduidelijkheid over allerlei statistische gegevens. De praktijk wijst uit dat er sprake is van een laag percentage van recidive en seksueel misbruik. Er worden ook vaak blunders gemaakt in de media. Dingen worden met elkaar verward. Er wordt overdreven en er worden dingen uit de duim gezogen. Het seksuele leven van kinderen wordt omringd met taboes, verboden, vooroordelen en mythen. Daar worden kinderen nou bepaald niet gelukkiger van.

In het hoofdstuk over een terugblik staan de termen schaamte, schuld, zonde en angst centraal. Niet ontkend kan worden dat het christendom door zijn dualisme van geest en lichaam een bijdrage heeft geleverd aan seksuele aberraties. Toch moet gesteld worden dat het christendom in origine, wortelend in het jodendom, niet lustvijandig is. De lustvijandigheid dringt langzaam op wanneer het christendom samengaat met de Griekse filosofie die lichaam en geest en ziel scheidt. Het lichaam is dan toch eigenlijk iets minderwaardigs, terwijl de ziel bestemd is voor de hemel. Dan komt er minder plaats voor lustgevoel. In de loop van het christendom ziet men dan ook dat seksualiteit meer gezien wordt vanuit het oogpunt van de procreatie. Van Nussel heeft erop gewezen dat economische overwegingen de seksualiteit vaak in het gedrang hebben gebracht: de mens moet zijn energie investeren in datgene, dat wat oplevert en niet alleen maar in seksuele genoegens. Wat we ook goed moeten beseffen is dat een kind eeuwenlang als een volwassene in de dop werd gezien. Er was nog geen sprake van het scheppen van een eigen belevingswereld voor kinderen. Kinderen vloeiden eigenlijk over in volwassenen. Vroeger sliepen we ook allemaal bij elkaar in dezelfde kamer. Ook per cultuur zijn er grote verschillen. Zo herinner ik mij bijvoorbeeld dat mannen en kleine jongetjes in

Indonesië zich niet helemaal afzonderden om te masturberen, wat niemand hen kwalijk nam.

Ook is er in de seksualiteit vaak sprake van taboezones, bijvoorbeeld ten aanzien van anaal verkeer. In zijn hoofdstuk over stereotypen en werkelijkheid maakt Van Ree duidelijk dat waar kennis ontbreekt de mythevorming haar intrede doet; de verhalen over kinderlokkers die altijd kinderen vermoorden. Laten we echter wel onthouden dat seksueel geweld niet een mannelijk prerogatief is. Gewelddadigheid kan zich in elke seksuele oriëntatie voordoen en is dus niet specifiek voor pedofilie.

In het hoofdstuk over wisselende wetgeving en taboes merkt Van Ree op dat de zedenwetgeving per cultuur in de tijd verschilt. De zedenwetgeving is thans aangescherpt. Ook de interpretaties verschillen in de loop van de tijd. Denk bijvoorbeeld aan het begrip ontucht. Van Ree pleit voor de seksuele zelfbepaling. Dat is de vrijheid van het individu om te beslissen of, met wie en hoe, wanneer en waar, een geslachtelijk contact plaatsvindt. We moeten er ook rekening mee houden dat het begrip porno is opgerekt. Zelfs zo, dat natuuristenfilms tegenwoordig ook al ter discussie staan. Interessant blijft de vraag wat er nou echt schadelijk is. Is er soms niet sprake van zelfvervullende profetieën? Er zijn zoveel misverstanden. Er is zoveel gebrek aan kennis. Men wacht tot uitkomt wat men er zelf van denkt.

In het hoofdstuk over aanleren, rijping, onthechting, legt Van Ree uit dat kinderen ook seksuele wezens zijn. Het is jammer – Judith Levine heeft het ook gezegd – dat de seksuele gevoelens van kinderen vaak worden ontkend. Je moet natuurlijk wel weten wat het verlangen van het kind is. En wat is het belang van het kind? Vandaar ook dat Van Ree zegt dat het volgende uitgangspunt niet zo gek is: kinderseks met grote mensen mag, maar grote mensenseks met kinderen mag niet. We kunnen ons er iets bij voorstellen dat volwassenen niet op een volwassen wijze seksualiteit kunnen bedrijven met een kind. Het gaat erom te weten wat nou de seksuele gevoelens zijn van kinderen. Hoe gaan kinderen daarmee om? Hoe beleven ze dat onderling? En hoe kan zich dat verhouden tot een volwassene?

In het hoofdstuk over oordelen en schadelijkheid maakt Van Ree natuurlijk een onderscheid tussen enerzijds strelen en knuffelen en anderzijds penetratiecontact. De leeftijd is natuurlijk verder erg belangrijk. Het maakt nogal wat uit of er masturbatie wordt bedreven met een vijfjarige of met een vijftienjarige. Ook de reactie van de ouders is heel belangrijk. Ouders kunnen soms zo paniekerig, zo angstig reageren dat dat vaak traumatische effecten sorteert. We dienen ook te beseffen dat er allerlei verschillen zijn in de beleving per leeftijd. Samenvattend zegt Van Ree dat variaties van onderzoek, resultaat en de beoordeling van seksuele ervaringen vooral afhankelijk zijn van:

1. het gevoel van het kind wel of niet vrij te zijn om eraan mee te doen of niet;
2. voorafgaande kennis- en waardeoordelen van het kind over seksueel gedrag;
3. de wijze waarop familieleden en anderen spreken over de ervaring;
4. de kwaliteit van het sociale steunnetwerk van het kind.

In het hoofdstuk over machtsuitoefening en machtsmisbruik stelt Van Ree dat alles schadelijk is wat het belang van het kind niet dient. Daarom is een emotionele consensus van belang. Er moet geen sprake zijn van dwang, chantage of omkoperij, van geweld of misleiding. Er mag geen psychische en fysieke schade plaatsvinden. Er wordt thans gesteld dat een relatie tussen mensen in structureel ongelijke machtsposities per definitie misbruik is. Toch moeten daar kanttekeningen bij worden geplaatst. Op zichzelf is een ongelijke positie natuurlijk een heel belangrijk discussiepunt. Maar niet ontkend kan worden dat kinderen ook hun eigen macht uitoefenen. Ook kinderen stellen in hun leven vast dat seks eigenlijk heel fijn is. Dat laatste wil nogal eens ontkend worden door ouderen. Judith Levine heeft daarover breedvoerig geschreven in haar studie. Gieles heeft in dit verband dan ook opgemerkt dat voldaan dient te worden aan de volgende voorwaarden:

1. regie: het kind moet altijd de regie in handen hebben over de eigen seksualiteit;
2. initiatief: initiatief tot seks moet steeds van het kind zelf uitgaan;
3. vrijheid: het kind moet zich elk moment terug kunnen trekken;
4. openheid: het kind mag niet met een geheim opgezadeld worden.

Roelofs heeft daar later aan toegevoegd:

1. De jongere moet ouder zijn dan twaalf jaar;
2. Er moet consensus zijn bij de jongere over wat er seksueel gaat gebeuren. Dat wil zeggen dat de jongere ermee moet instemmen en op elk moment nee moet kunnen zeggen en moet kunnen stoppen;
3. De pedoseksuele gedragingen moeten in harmonie zijn met de psychoseksuele ontwikkeling van de jongere. Dat wil zeggen dat bijvoorbeeld wederzijdse masturbatie van een pedofiel en een vijftienjarige jongen wel geoorloofd kan zijn, maar niet het veroorzaken van een te snelle psychoseksuele ontwikkeling van een jongere door bijvoorbeeld SM-spelletjes te spelen of door het aanbieden van harde porno;
4. De ouders van de jongere moeten op de hoogte zijn van de pedofiele relaties van hun kind. Dat is een cruciale voorwaarde. Immers wanneer de pedofiel zich niet aan de regels houdt en het kind uitsluitend ten eigen bate gebruikt – daarbij misbruik makend van zijn macht – en de jongere manipuleert, isoleert en om geheimhouding vraagt en daarmee medeverantwoordelijk maakt – wie moet de jongere daar dan tegen beschermen

behalve de jongere zelf? Dit isolerende, inpalmende gedrag wordt in de Engelse literatuur het 'grooming process' genoemd. Jongeren tussen twaalf en zestien jaar hebben daartegen extra bescherming nodig in de vorm van hun ouders, die met hun levenservaring het grooming process kunnen ontmaskeren;

5. De jongere moet vrijuit kunnen spreken over zijn pedofiele relaties, bijvoorbeeld op school en met zijn leeftijdgenoten.

In het hoofdstuk over kinderprostitutie en armoede kan Van Ree kort zijn: kinderprostitutie en commerciële kinderporno moeten met kracht bestreden worden. Hier gaat het om misbruik en uitbuiting. En dan geraakt Van Ree langzamerhand tot zijn conclusies. Hij stelt dat knuffelen, strelen, zuigen en genitale manipulatie van meet af aan de seksualiteit van kinderen kenmerken en normaliter deel blijven uitmaken van het volwassen seksuele leven. We kunnen niet spreken over absolute aanrakingstaboes. Er zijn ook uitgesproken volwassen gedragsnormen. Uiteindelijk gaat het erom dat een pedofiel zich beperkt tot liefkozing en zorg die passend is bij de leeftijd van een jongere.

Tot zover Van Ree.

Lex van Naerssen (32) neemt een eigen positie in. Het kind is geen onbeschreven blad in seksuele zin. Van Naerssen kent grote betekenis toe aan een zoektocht. Er is geen pedofiele identiteit. Er is daarentegen altijd sprake van een continu proces van betekenisgeving, aan zichzelf, de ander en de relatie tussen mijzelf en de ander. Een kind heeft nog geen vaste plaats ingenomen.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

Vanwaar mijn interesse in pedofilie

Van Louis Gooren (33) heb ik geleerd om zo verstandelijk mogelijk mensen met een andere seksuele geaardheid te benaderen. Emotioneel voel ik mij vreemd, maar deze mensen kruisen mijn pad en behoren vaak tot deugdelijke burgers die verantwoordelijkheid dragen. Ik heb nooit iets gehad met pedofilie. Van huis uit was ik een tegenstander. Als kinderen werden we gewaarschuwd tegen kinderlokkers. Nooit met vreemden meegaan. Mijn moeder lichtte mij in over een buurman in de straat die seksueel niet deugde. We zaten met deze man en andere kinderen in de zandbak. Ik vroeg me af welk gevaar deze man opleverde. Ik voelde mij niet veilig. Ik herinner me dat ik door twee vrouwelijke onderwijskrachten enigszins afwijkend werd bejegend. De leerkracht van de eerste klas had een bepaalde sympathie voor mij. Ik kreeg een andere naam, namelijk die van haar vriendin Joop. Joop heette ik dus voortaan. Ik wist niet beter. Toen vele jaren later mijn broer ook bij haar in de klas kwam kreeg hij een andere bejegening. De leerkracht deelde mijn vader mee dat ik toch vele malen aardiger was. Pure onzin. Een vrouwelijke leerkracht op de middelbare school wilde mijn uitspraak verbeteren. Dat kwam volgens haar doordat ik verkeerd met mijn buik ademhaalde. In een docentenkamertje moest ik met haar oefenen. Zij hield mij vast en ik moest haar vasthouden. Ik zag de zin van de oefeningen niet in. Ik bespeurde geen gevaar maar voelde me niet prettig. Als student werkte ik in een clubhuis. Ik vond het leuk om om te gaan met kinderen. Van sommige kinderen kon je ook op een bepaalde manier houden alsof het broertjes en zusjes waren. Maar enig pedofiel gevoel kende ik niet. Tijdens mijn huwelijk waakten we als honden over onze kinderen. Ik verdacht eens een leerkracht van mogelijke pedofilie. We waarschuwden de kinderen. Je beschouwde kinderen toch als een bezit dat gekoesterd moet worden. Pas in Rotterdam ben ik me gaan verdiepen in pedofilie. Ik (34) begon pedofielen in mijn werk te ontmoeten. Ze vroegen mij om hulp. Ik moest me gaan verdiepen in deze geaardheid. Het was nog de tijd van de liberale opvattingen. Ik nam kennis van de brochure van de PSVG over pedofilie. Ik maakte kennis met het werk van Alje Klamer, predikant bij het IKOR. Ik heb hem nog voor zijn dood in 1986 gesproken. Het was ook een eer voor mij om uitgenodigd te worden te solliciteren om zijn opvolger te worden. Ik eindigde op nummer 2 omdat ik toch te veel leek op Klamer. Ik nam ook kennis van mijn collega Brussaard en later van Joseph Doucé, die predikant was in Parijs. Doucé en ik hielden ons beiden bezig met seksuele minderheidsgroepen als travestieten, transseksuelen, sadomasochisten. We bezochten

elkaar over en weer. Ik verdiepte me in zijn werk over pedofilie. Dat sprak me zeer aan. Ook dit boek (35) ademde een liberale benadering. Doucé's pastorale arbeid onder pedofielen viel echter in verkeerde aarde. De inlichtingendienst van de Franse politie begon een onderzoek naar zijn arbeid. Een van de inspecteurs heeft daarover het een en ander bericht. Er vonden inbraken en gewelddadigheden plaats. Doucé werd zogenaamd door de politie opgeroepen, verdween en werd uiteindelijk vermoord. Dat was een schok. Voor publieke demonstraties (36) en herdenking bezocht ik Parijs. We publiceerden met anderen een boek ter nagedachtenis aan Doucé (37). Zijn lichaam werd niet vrijgegeven door het Franse Ministerie van Justitie. We hebben zelfs nog gedemonstreerd bij de Franse ambassade. Zijn dood is nooit opgelost. De dader is niet gevonden. Er was veel argwaan rondom zijn dood. Pas in 1992 was het mogelijk Doucé te begraven in Bullion. Er waren nauwelijks mensen behalve zijn goede vriend Guy Bondart. Er werd een grote betonnen steen gelegd zodat het lichaam niet kon worden ontvreemd. We hebben getracht het werk van Doucé in Parijs nog te ondersteunen. Ik heb geprobeerd in zijn geest voort te gaan. Van zijn opvattingen over pedofilie heb ik veel geleerd. In de jaren 90 kwam de Alje Klamer-groep tot stand. Bedoeling van deze groep was om het onderwerp pedofilie te bestuderen voor een geschrift en een conferentie om pastorale hulp te verlenen. Gedurende een aantal jaren runden we met een collega in Breda de Brabantgroep die bestond uit enkele pedofielen uit die regio. Het is niet zo dat je in je pastorale contacten de mensen naar de mond spreekt. Je moet ook kritische vragen stellen en je bewust laten worden van de redenen van hun geaardheid. Soms leidt dat tot een breuk. In de loop der jaren wordt het werk steeds moeilijker. Hoewel je zelf geen pedofiel bent gaan mensen je toch verdacht maken door uitgifte van websites en pamfletten die de suggestie wekken alsof je een gevaarlijke pedofiel bent (38). Niets blijft je bespaard. Zelfs in mijn woonflat werd een pamflet verspreid waarin werd aangedrongen op mijn gevangenschap en mijn acute gevaar als pedo. Met het onderwerp pedofilie scoor je nooit hoog. Het onderwerp is taboe en nauwelijks bespreekbaar. De reeds eerder besproken liberale opvattingen worden weggewuifd. Vooral na de Dutroux-affaire is het klimaat grimmiger geworden. Omgang met pedofielen, bijwoning van rechtszaken, bezoeken aan TBS-klinieken, gevangnissen, bezoeken aan huis, eindeloze gesprekken hebben mij een bepaald inzicht verschaft. Ik heb weleens mensen moeten beschermen, vooral tegen pedojagers. De afkeer van pedofielen is diep geworteld. Gelet op mijn eigen verleden kan ik mij daarbij veel voorstellen. Het gaat me te ver om alle pedofielen als manipulators af te schilderen die alleen uit zijn op misbruik van kinderen. Dat is een volstrekt oneerlijke beoordeling. Natuurlijk is er manipulatie en natuurlijk is er misbruik. Maar er moet veel genuanceerder over gesproken worden. Teleurstellend is voor mij geweest dat deskundigen van formaat, die in de liberale jaren vrij spraken en mij soms overtuigden, in de moeilijke jaren daarna om verschillende redenen afwezig bleken te zijn.

Het aantal hulpverleners daalde daardoor schrikbarend. Dat heeft mij verdrietig gestemd. Openbare bijeenkomsten werden ook steeds moeilijker omdat pedojagers aankondigden de orde te komen verstoren en filmploegen opnamen te laten maken van aanwezigen. Soms begint ook de rechtsstaat te wankelen. Er worden invallen gedaan met veel poeha en pers. Achteraf worden alle mensen weer vrijgelaten. Er is niets aan de hand. Mensen raken hun in beslag genomen spullen kwijt. De rechtbank eist teruggave maar de officier deelt mee dat de spullen zoek zijn. Toen Doucé vermoord werd begaf ik me direct naar Parijs om daar een toespraak te houden. Ik werd gewaarschuwd tegen mogelijke daden tegen mij. Toen dacht ik dat dit onmogelijk was in Nederland. Maar 15 jaar later is de tolerantiegraad verder geminimaliseerd.

The first part of the book is devoted to a general introduction to the subject of the history of the English language. It is a very interesting and well-written book, and it is a good idea to read it before you start to study the history of the English language. The book is written in a clear and concise style, and it is easy to read. It is a good book for anyone who is interested in the history of the English language.

Pedofilie en kerk/geloof

Jenkins (39) stelt vast dat pedofilie onder priesters plaatsvindt met kinderen in de puberteit. Hij signaleert in de geschiedenis een krachtig anti-clericalisme waar priesters vaak afgeschilderd werden als vrouwenverkrachters. Jenkins meent dat eigenlijke pedofilie betrekking heeft op seksuele omgang met kinderen. Als een 30-jarige priester een relatie heeft met een jongen van 16 dan kunnen we volgens hem moeilijk spreken van kindermisbruik. Jenkins preferert het woord pederasty voor dit soort relaties. Jenkins ontdekt dat na de jaren 70 in de Verenigde Staten het beeld van pedofiel meer de trekken krijgt van misbruik en verkrachting en geweld. Pedofielen zijn werkzaam in criminele netwerken. Het feminisme, geboren uit de strijd om bevrijding uit onderdrukking werd een impuls in het beschermen van de rechten van het kind tegen misbruik. Pedofielen worden beschuldigd van verkrachting en geweld. Volgens de feministen wortelen kindermisbruik en geweld in de patriarchale structuur van de samenleving, inclusief de kerken.

In de jaren 70 en 80 waren de liberale opvattingen nog van invloed op de meningsvorming ten aanzien van pedofilie in de kerken. In de jaren daarna vindt een radicale ommekeer plaats. Ook in ons land wordt de strijd tegen pedofielen aangevoerd door vrouwen die zich werpen in de strijd om de bescherming van het kind. Heel spoedig wordt pedofilie gelijk aan misbruik van kinderen. De kerk komt terug op eerder ingenomen standpunten (40). Pedofilie is seksueel misbruik. Dat is zonde. Het gaat om een kwaad in de ogen van God en om onrecht tegen de medemens. In haar publicaties kiest de kerk thans onomwonden voor de slachtoffers van seksueel misbruik. De kerk hekelt de macht en ongelijkheid in de relaties tussen volwassenen en kinderen. Naar aanleiding van de publicatie over de vraag of pedofilie misbruik is van kinderen heb ik tezamen met anderen een publicatie uitgegeven onder de titel 'De andere kant van de medaille' (41). We boden deze aan aan de synode van de PKN in de hoop dat deze publicatie zou kunnen bijdragen aan een genuanceerde discussie. Enkele collega's lieten mij weten echt ongelukkig te zijn met de houding van de synode in deze zaak. Wie zich echter niet achter de synode stelde werd snel verdacht gemaakt. Ik gaf hier niet aan toe en leverde onder moeilijke omstandigheden oppositie. Het mocht niet baten. In de loop van 1999 werd ik door de synodeleiding voor een gesprek uitgenodigd. Het verweer was zwak. De synode had dit maal gekozen voor de slachtoffers van pedofilie. Men voorzag voor de toekomst een verbetering. Er verschenen kerkelijke publicaties waarin ik onjuist werd geciteerd. Daarover

moest ik opnieuw een rel maken. De betreffende voetnoten werden door de auteur gewijzigd. Maar het ongeluk was reeds geschied. Tegen de kerkelijke publicaties over 'Schuilplaats in de wildernis' heb ik als volgt stelling genomen:

Deze week komt in de synoden van de Samen Op Weg-kerken de nota over kerkelijk beleid rond seksueel misbruik aan de orde. Deze nota luidt "Schuilplaats in de wildernis". Na lezing van deze nota moet ik tot mijn spijt constateren dat de nota een ernstige misser is. De auteurs schieten de bal naast het doel. Het valt te hopen dat de synodes deze nota in de huidige vorm niet accepteren. De literatuurstudie ten aanzien van dit onderwerp is absoluut onvoldoende.

Veel ernstiger is dat in deze nota allerlei zaken door elkaar heen behandeld worden, zoals het seksuele misbruik in pastorale relaties, pedofilie en incest. Dat zijn op zichzelf alle drie zeer serieuze onderwerpen die om een afzonderlijke behandeling vragen. Het rapport scheidt verwarring, want af en toe is het niet duidelijk of het gaat over incest, pedofilie of misbruik in pastorale relaties.

Mijn grondbezwaar tegen deze nota is dat de term 'seksueel misbruik' onzorgvuldig wordt gebruikt. De auteurs maken onvoldoende duidelijk dat klinische en justitiële populaties van mensen die zich schuldig maken aan seksueel misbruik, volstrekt niet representatief zijn voor de hele bevolking. Uit klinische gegevens kunnen nooit conclusies getrokken worden voor allen. Er zijn pedofielen die onzorgvuldig zijn omgegaan met kinderen en daarom in aanraking zijn gekomen met justitie. Een dergelijke groep is echter niet representatief voor alle pedofielen. Een pedofiel begeert sociale contacten met kinderen. Daarbij zijn seksuele contacten niet uitgesloten. Er zijn echter ook pedofielen die kennelijk in hun leven niet in staat zijn tot relaties met volwassenen en daarom kinderen kiezen. Er zijn ook agressieve sadistische daders die uit pathologische gronden grijpen naar geweld. Deze laatste twee groepen dienen gewoon medisch behandeld te worden.

Uit onderzoekingen van de Amerikanen Bruce Rind, Robert Bauserman en Philip Tromovitch is gebleken dat kinderen in hun leven echte schade ondergaan t.g.v. incest, geestelijke vernedering en mishandeling. Pedofilie wijkt af van de maatschappelijke normen. De auteurs van "Schuilplaats in de wildernis" beschouwen dit reeds als misbruik. Uit onderzoek blijkt echter dat dit misbruik niet zo schadelijk is als vaak wordt voorgesteld. De auteurs van de nota nemen deze onderzoeking niet serieus en suggereren juist wel ernstige schade. Een kind wordt nu als slachtoffer beschouwd en behandeld, wat tot een zelfvervullende profetie leidt, in die zin dat het kind het slachtoffer zal worden dat hij geacht wordt te zijn. Het afwijken van een maatschappelijke

norm betekent nog geen schade voor een kind of een volwassene. De auteurs van deze nota zijn niet ontkomen aan de gevolgen van hysterie over opgeblazen verhalen over kinderpornonetwerken en allerlei satanische rituelen die uitgevoerd worden door pedoseksuele mensen.

Mijn tweede bezwaar richt zich tegen het hanteren van het begrip 'macht' in de nota. De auteurs verstaan onder macht het vermogen om een deel van het gedrag of het totale gedrag van een ander te bepalen. Zij hekelen die macht in pastorale relaties en in pedofiele relaties. De auteurs verzuimen te vermelden dat macht in de hele samenleving in alle mogelijke relatievormen een rol speelt. Er is zelden sprake van gelijke verhoudingen. Op alle mogelijke manieren komen kinderen en volwassenen in aanraking met macht: macht van ouders, macht van docenten, macht van politie, macht van politici, macht van groepen, macht van reclame. Ook in intieme relaties is sprake van macht.

Wat ik betreurt is dat de auteurs in de nota onvoldoende stilstaan bij de vraag of er ook niet vaak sprake is van onmacht, vooral in relaties tussen mensen: tussen mannen en vrouwen, maar ook tussen volwassenen en kinderen. Macht op zichzelf is naar mijn overtuiging ook niet het probleem, het gaat natuurlijk om de vraag hoe de macht gebruikt wordt. We weten dat er misbruik van macht is indien de integriteit van kinderen en volwassenen wordt aangetast. Een pedofiel die kinderen dwingt, manipuleert of dreigt, maakt zich schuldig aan misbruik van kinderen. Maar er zijn ook pedofielen die kinderen niet kleinhouden, hen niet manipuleren en geen macht misbruiken. Zij respecteren het kind en zij onderkennen ook de grenzen van hun erotische verlangens in de relatie met een kind. Zij houden ook ernstig rekening met de leeftijd en de ontwikkeling van een kind. Zij bejegenen een kind als een subject. Het is een duidelijke misser in de nota dat dit alles niet aan de orde komt.

Vooraf kinderen boven de twaalf jaar nemen in hun leven vaak belangrijke beslissingen. Zij beginnen volwassen te worden. Er is een groeiend besef van autonomie. Zij kennen ook ontluikende seksuele verlangens. Uit onderzoek blijkt, dat wanneer pedofiele contacten plaatsvinden tussen volwassenen en jongeren boven de 12 jaar, de schade beperkt is of ontbreekt indien er geen sprake is van geweld, dreiging, of onjuiste gezagsverhoudingen, het aanbieden van cadeautjes, manipulatie of dwang. Als in die context vriendschap en veiligheid overheersen blijkt er nauwelijks schade te zijn.

Onderzoekers hebben vastgesteld dat er wel degelijk een verschil is tussen pedofiele relaties met jongens en met meisjes. Bij meisjes is de schade groter, omdat zij juist in die erotische intimiteiten het op prijs stellen wanneer er sprake is van een volstrekte veiligheid, terwijl jongens vaak de voorkeur geven aan opwindings.

Mijn derde bezwaar richt zich tegen een aantal maatregelen die voorgesteld worden aan de synodes. Een van deze maatregelen is de invoering van een landelijk registratiepunt. Op dit punt rikt de nota naar seksuele inquisitie. De nota is zeer eenzijdig en uitsluitend geschreven vanuit de optiek van slachtoffers. Ik vrees dat aan sommige slachtoffers schade wordt gesuggereerd die niet correspondeert met de werkelijkheid. Dat hangt samen met de onzorgvuldige definiëring van de term 'seksueel misbruik'. De nota scheidt ook een seksuele bekrompenheid die ertoe kan leiden dat niemand meer een kind over zijn bol durft te aaien, of een arm te slaan om een volwassene. De auteurs die terecht gemikt hebben op respect voor de integriteit van een kind en een volwassene, schopten helaas de bal naast het doel. Jammer.

Pedofilie en liefde voor kinderen

Volwassenen en kinderen kunnen elkaar veroordelen tot misbruik als zij gevangenen zijn van sociale structuren. Leeftijdsverschillen zijn niet weg te poetsen. Je kunt bij voorbaat volwassenen wantrouwen. Volgens Mader (43) moet veeleer gelet worden op de omstandigheden die de relatie kenmerken tussen volwassenen en kinderen. Wederkerigheid in de relatie tussen volwassenen en kinderen is niet herleidbaar tot machtsfactoren. Die wederkerigheid is het resultaat van een relatie. In de praktijk zal blijken of de relatie misbruikt wordt of niet. Van tevoren is niet vast te leggen dat de relatie democratisch tot stand komt. Het gaat er veel meer om volgens Mader dat de relatie democratisch verloopt. Zo kan liefde zich ook vrijelijk ontplooiën.

Over leven en werk van Willem de Mérode (42) werd een boek geschreven. Deze man werd wegens pedofilie veroordeeld. De jongens die het betrof hebben later meegedeeld dat zij niet wisten wat dat was. Zij hebben de liefde van deze man ondergaan. De samenleving stelde vast dat dit misbruik was. Daarmee was zoals altijd de discussie voortijdig gesloten. Herman van Veen (44) zong in 1970 het lied TOE NOU:

TOE NOU

Kind, wat ben je warm.
Je gloeit zo in mijn armen. Ik brand m'n lippen aan je mond.
Ik smelt als ik je zoen.
Maar zeg niet steeds 'niet doen'
terwijl je wil dat ik het doe.
Ik heb nog altijd niets gedaan
en toch ben ik doodmoe.

De warmte van je borst,
de hitte van je buik
verschroeit m'n gloeiend hete tong
als ik je navel kus.

Maar zeg niet steeds 'niet doen'
terwijl je wilt dat ik het doe.
Ik heb nog altijd niets gedaan
en ben toch al doodmoe.

Raak niet in paniek.
Ik doe het licht aan.
Je jas is hier, de deur is daar.
Sta op en kleed je aan.
Waarom kwam jij bij mij
Terwijl je wil dat ik niets doe?
Wat geen kou en ga maar gauw
weer naar je moeder toe.

Het lied kan gaan over een pedofiel gebeuren. De man is verliefd op het kind. Hij smelt als hij zoent. Het kind wil echter niks. Er ontstaat een gespannen sfeer. De oudere weet hoe te reageren. Het kind moet terug naar moeder. Pedofielen zullen scherp naar kinderen moeten luisteren. Hun seksuele beleving is bepaald door wat een kind beleeft. Volwassen seks met kinderen is uit den boze. Er zullen kinderen zijn die de warmte en de liefde zullen ervaren en daarvan geen schade ondervinden. Er zullen kinderen zijn die de uitnodiging om naar moeder te gaan niet zullen afslaan. Een pedofiele relatie heeft iets onvoorspelbaars in zich. Pedofielen zouden steun en advies moeten krijgen over de codes die het gedrag bepalen. Je moet hen niet aan hun lot overlaten. Dat leidt tot ongelukken. Er zal nog een lange weg afgelegd moeten worden voordat we dat beseffen en dat afwijzing heilloos is. De pedofiel moet geholpen worden zich te beheersen en zijn gedrag aan te passen. De omgeving kan helpen. Een hoofd van de school stuurt een pedofiele onderwijskracht door om hem te vertellen wat hij wel of niet moet doen. Ze controleert en doet dat niet hinderlijk.

Daarmee is de pedofiel goed geholpen. Collega's van het laboratorium weten dat hun collega Piet pedofiel is. Tijdens het jaarlijkse uitje doet Piet alle kinderactiviteiten. De ouders houden toezicht. Piet voelt zich geaccepteerd. Wat er allemaal mis kan gaan is mij bekend. Drama's. Pedofielen die uiterst stomme dingen doen, onvoldoende nadenken en hun eigen lustgevoel laten domineren. Maar dat is niet het enige. Er zijn er die moeizaam hun weg volgen, dachten dat een huwelijk hen zou bevrijden en zich door de GGZ in de kou laten zetten. Een man vlucht een bos in en ziet een jong meisje fietsen. Hij zou zich kunnen vergrijpen maar doet dat niet. Er is niemand meer om daarover te spreken. In onze eigenwijsheid geloven wij in afwijzing en bergen mensen op in TBS-klinieken. We denken daarmee hun problemen te hebben opgelost. Wie het smalle pad zoekt tussen afwijzing en doen wat je wilt staat telkens aan de rand van een afgrond. De pedofiel laten we nu hulpeloos achter. De samenleving mietert hen in de afgrond.

Noten

1. Paulo Coelho, *Elf minuten*, Amsterdam, 2003. De auteur schildert ons het leven van een prostituee die het lot van eenzaamheid deelt met haar klanten. Dat is de ergste foltering: het gevoel dat er niemand op deze aarde om je geeft (pag. 92). Langzaam maar zeker leert zij in vrijheid liefde te verbinden met seksualiteit.
2. Seksueel misbruik van kinderen, Ministerie van Justitie, Den Haag, 2001.
3. Rüdiger Lautmann, *Portrait des Pädophilen*, Hamburg, 1994. We verwijzen naar de pagina's 8, 10, 16, 29, 46, 51, 56, 60, 80, 126, 131, 135.
4. Dr. E. Brongersma, *Seks en erotiek tussen jongens en mannen*, deel 2, Amsterdam, 1993. Verwezen wordt naar de pagina's 9, 10, 11, 12, 15, 19, 20, 55, 79, 104.
5. Op pagina 9 van bovengenoemd boek onder 4, wordt verwezen naar Frits Wafelbakker, die het recht op genot bepleit.
6. Alje Klamer, *Vers une pastorale de pédophiles*. In: *La Pédophilie en question*, Pasteur Doucé (pag. 143-147).
7. John L. Randall, *Childhood and sexuality*, Pittsburgh, 1992. Verwezen wordt naar de pagina's 2, 23, 95, 128, 183 en 237. Jan Wauben heeft in het boek "De andere kant van de medaille" een cruciaal hoofdstuk geschreven onder de titel "Die van ons doen zoiets niet". Hierin gaat hij breedvoerig in op de studie van Randall die hij leerzaam vindt in zijn eigen praktijk, maar die hij ook kritisch benadert. Wauben probeert zo veel mogelijk de studie te betrekken in zijn werksituatie. Betreurd moet worden dat ook deze bijdrage geen gehoor vond bij de kerken. Terecht stelt Wauben dat het een wetmatigheid is zowel het belang van het kind als het belang van de volwassene mee te laten tellen. In de hulpverlening moet dit juist gebeuren.
8. Gert Hekma, *Kinderen, seksualiteit en seksuele vorming*. In: "De andere kant van de medaille", 1998.
9. Sytze van der Velde, *Wat doe jij met mijn kind*, Utrecht, 1981. In dit boek komt Theo Sandfort aan het woord in een slothoofdstuk.
10. Frits Bernard, *Pädophilie ohne Grenzen*, Frankfurt am Main, 1997. (pag. 10, 11 en 37).
11. Monique Möller, *Pedofiele relaties*, Deventer, 1983. (pag. 12, 26, 51, 68, 72, 86 106).
12. Stefan Bogaerts, *De verleiding uit onvermogen*, Leuven, 2003. (pag. 19 en 20).
13. Nel Drayer, pag. 40 in Stefan Bogaerts (zie 12).

14. Majgull Axelsson, Rosario is dood (pag. 363).
15. John Bancroft, *Sexual development in childhood*, Indiana, 2003. Verwijzing naar de volgende auteurs: Janet Shibley Hyde (pag. 82), Jany Rademakers, M.J.C. Laan, C.J. Straver (pag. 121), Christopher R. Browning, Edward O. Laumann (pag. 383), Julia R. Heiman, Johan Verhulst, Amy R. Heard-Davison (pag. 404), Carel McCord (pag. 412), J. Michael Bailey (pag. 423), Diane di Mauro (pag. 443).
16. Zie pagina 449, John Bancroft: *Sexual development in childhood* (zie 15).
17. Don Mader, *De andere kant van de medaille*, Rotterdam, 1998 (pag. 82 en 95). Mader stelt in zijn bijdrage dat het niet zozeer gaat om de aard van de relatie als wel om de ethische inhoud ervan.
18. *De andere kant van de medaille*, verslag van een conferentie op 18 december 1998 in de Pauluskerk te Rotterdam.
19. Een onderzoek naar de veronderstelde eigenschappen van seksueel misbruik van kinderen gebaseerd op niet-klinische steekproeven, Bruce Rind, Robert Bauserman, Philip Tromovitch.
20. Zie onderzoek (19).
21. Gerda van Dijk, In: *De andere kant van de medaille* (conferentieverlag) (zie 18).
22. Gert Hekma, zie conferentieverlag (zie 18).
23. Lex van Naerssen (zie 18).
24. Judith Levine, *Harmful to minors*, Minneapolis, 2002. zie pag. lx, xix, 22, 25, 28, 32, 48, 106, 167, 178, 220, 223.
25. Frank van Ree, *De man die een kind doodde*, Meppel, 1984 (pag. 11, 27, 39, 46, 62, 66, 69, 134).
26. Bullens, In: *Pastoraat en incest*, Willy van der Hoeve-de Jager, Gorkum, 1994 (pag. 133).
27. Frits Bruinsma, *Seksueel deviant gedrag*, Bussum, 1994 (pag. 95, 122 en 123).
28. Gert Hekma, *Homo*, Amsterdam, 2004 (pag. 26, 32 en 142). Hekma maakt duidelijk in zijn boek dat seksuele verlangens in onze tijd een centraal element zijn geworden van menselijke identiteit. Hekma stelt ook het kindermisbruik aan de orde. Hij zet uiteen dat in de homowereld veel verhalen van mannen circuleren die het als jongens hadden gemunt op volwassenen. Hans van Maanen beschrijft hoe hij vanaf zijn elfde jaar homoseks op pibakken zocht met volwassenen. Sommige jongens hebben ver voor hun zestiende jaar zin in seks. Soms zoeken zij bij volwassenen seksuele ervaringen. Hekma stelt vragen naar aanleiding van het politieke besluit in 2002 om de beschermde leeftijd terug te brengen naar 16 jaar, terwijl de gemiddelde leeftijd waarop kinderen seksueel rijp worden juist naar beneden gaat. Volgens Hekma overdrijft de huidige zorg om kinderlijke onschuld de gevaren van seksuele contacten en doet onrecht aan het seksuele zelfbestemmingsrecht van jongeren, die misschien wel

- willen maar niet mogen. Wetgeving en politie kunnen zich beter richten op gevallen van misbruik, en scholen op seksuele kennisoverdracht.
29. 'Zijn tijd vooruit', in memoriam Wijnand Sengers, onder redactie van Hans Houweling, Rotterdam, 2004 (pag. 48, 50, 53).
 30. Steven Angelides, Historicizing affect, psychoanalyzing history: pedophilia and the discourse of child sexuality, *Journal of homosexuality*, Vol. 46, 2003 (pag. 82, 88, 89, 91, 99, 100, 101).
 31. Frank van Ree, *Pedofilie*, Lisse, 2001.
 32. Lex van Naerssen, *Labyrinth zonder muren*, Utrecht, 1989 (pag. 132, 135, 143). Volgens Van Naerssen is het de zingeving aan seksuele interactie die seksuele interactie bepaalt. Die zingeving omvat meer dan opwinding en orgasme. Mensen moeten door iets gefascineerd zijn, er betekenis aan kunnen geven. Evenals bij homoseksualiteit is Van Naerssen van mening dat er geen pedofiele identiteit bestaat. Er is sprake van een continu proces van betekenisgeving aan zichzelf, aan de ander, aan de relatie tussen ik en die andere.
 33. Louis Gooren, Het wonder van man en vrouw zijn. In: 'Voor alles Pastor', de zorg van Joseph Doucé voor seksuele minderheden, Aalsmeer, 1993 (pag. 75 e.v.).
 34. Voor alles pastor (zie 33, pag. 50 e.v.).
 35. J. Doucé, *La pédophilie en question*, Parijs, 1987 (pag. 21 e.v., 31 e.v., 47 e.v., 80 e.v., 97 e.v., 109 e.v. 119 e.v.).
 36. *Le scandale d'une disparition, Vie et oeuvre du pasteur Doucé*, Françoise d'Eau bonne, Parijs, 1990.
 37. Voor alles pastor, De zorg van Joseph Doucé voor seksuele minderheden, Aalsmeer, 1993.
 38. Vergelijk P. Siebeld, *Vissers in troebel water*, 2006.
 39. Philip Jenkins, *Pedophiles and priests*, New York, 1996 (pag. 24, 78, 90, 113 en 118).
 40. En toen was er voor mij niemand meer, Over godsdienst en incest, Zoetermeer, 1999, en: Iemand valt niet samen met zijn daden, Handreiking voor pastoraat nr. 42, Uitgave PKN, Utrecht.
 41. Redactie Hans Visser, *De andere kant van de medaille*, Rotterdam, 1998.
 42. Hans Werkman, *De Mérode en de jongens*, Baarn, 1991 (pag. 134).
 43. D.H. Mader, The Greek mirror: the uranians and their use of Greece, *Journal of homosexuality*, Vol. 48, Binghamton, 2005 (pag. 377 e.v.).
 44. Herman van Veen, *Opzij*, Amsterdam, 2004, tekst van Rob Chrispijn en muziek van Herman van Veen, 1970.

Bijlage 1

Frits Bernard schreef twee verhalen over mensen met pedofiele gevoelens. In een van de verhalen ontmoet de pedofiel een van zijn vriendjes op latere leeftijd die inmiddels getrouwd is. De man vraagt aan de pedofiel of hij nog is zoals vroeger. Ja, antwoordt de man, ik ben nog steeds dezelfde, bij sommige mensen blijft dat het gehele leven. Zo moet het ook zijn, wij enkelen zijn ervoor om steun en hulp te bieden aan jongens in een bepaalde leeftijd tot de jongen zijn bestemming heeft bereikt. Dan is onze taak, ons door de natuur opgelegd, volbracht. Dat is onze missie, onze zo mooie en verantwoordelijke opgave.

Vergelijk *De vervolgte minderheid en Costa Brava*, Rotterdam, 1984 (pag. 315).

In zijn studie *Pädophilie*, Lollar 1979 (pag. 115 e.v.) beschrijft Bernard de positieve zijde van een relatie tussen kind en pedofiel. Het betreft volgens hem een vriendschappelijke betrekking. Pedofiel en kind bezoeken bioscoop en museum. Ze doen spelletjes en maken puzzels. Het erotische kan deel uitmaken van de vriendschap. Daarvoor is wederzijds vertrouwen noodzakelijk. Hoever reikt de erotiek? Pedofiel en kind bepalen dat zelf. In een enkel geval kan sprake zijn van een coïtus, maar in de meeste gevallen blijft het contact beperkt tot strelen en masturbatie. Bernard vindt dat ouders een rol moeten toekennen aan de pedofiele vriend. Wat in het geheim moet plaatsvinden valt niet positief te duiden.

Bijlage 2

Titus Rivas heeft zich in zijn studie 'Rationele en integere emancipatie van niet schadelijke pedofilie' beziggehouden met criteria waarmee men de kwaliteit en onschadelijkheid van vrijwillige erotische relaties kan bewaken:

1. Beide partijen moeten de contacten actief willen, d.w.z. hier positief tegenover staan en ze als positief beleven. Het kind moet zich dus ook elk moment aan de contacten kunnen onttrekken.
2. Er mag in het geval van seksueel contact geen sprake zijn van (niet-accidentele) fysieke blessures door bijvoorbeeld penetratie of ruwe seksuele handelingen.
3. Er mag nooit over de individuele seksuele grenzen van een kind heen gegaan worden, en daarin mag geen risico worden genomen. Als er seks plaatsvindt, moet dit altijd vrijwillig gebeuren. De regie over de seksualiteit moet zo altijd bij het kind liggen. Frank van Ree, 2001, wijst wat dit betreft op de *kinderseksualiteit* die verschilt van de doorsnee volwassen seksualiteit. Er bestaat een fundamentele misvatting over erotische pedofiele relaties, namelijk dat daarbij sprake zou zijn van geslachtsgemeenschap e.d., terwijl het in werkelijkheid meestal om vormen van erotiek gaat die ook tussen kinderen onderling voorkomen, zoals masturbatie.
4. Er moet eerlijkheid van de kant van de volwassenen zijn over de aard van zijn of haar gevoelens jegens het kind. Als deze primair seksueel zijn in plaats van persoonlijk, moet het kind hiervan bijvoorbeeld voldoende op de hoogte zijn gebracht.
5. Er moet ondanks de verschillen in levenservaring en kennis sprake zijn van een algemene respectvolle benadering van het kind van de kant van de volwassene. De volwassene mag geen tekenen vertonen het kind te willen domineren of claimen. De vrijheid om alleen te zijn of om te gaan met leeftijdgenoten of familieleden mag bijvoorbeeld niet worden ingeperkt.
6. Een zesde criterium heeft betrekking op openheid jegens ouders of opvoeders. Dit criterium heeft als zodanig niets te maken met de kwaliteit van een contact of relatie zelf, maar het draait om preventie van negatieve reacties van de ouders of andere volwassen vertrouwenspersonen en om het voorkomen van een belastend geheim dat het kind met zich mee moet zeulen. Dit criterium is met name van belang wanneer het kind een redelijke of goede band met zijn ouders of opvoeders heeft. Men zal bijvoorbeeld niet gauw openheid verlangen jegens een vader of moeder die het

kind zelf zwaar mishandelt. De volwassene dient zich af te vragen hoe beminde vertrouwenspersonen van het kind zullen reageren op het contact. Van bepaalde confessies weet men bijvoorbeeld bij voorbaat hoe er over dit soort relaties wordt gedacht. Alleen als er een redelijke kans op acceptatie bestaat is het moreel verantwoord om een contact aan te gaan. In andere gevallen mag men geen risico nemen en moet men het contact zelf (liefdevol) verbreken of beperken tot wat aanvaardbaar wordt geacht door de opvoeders.

Bijlage 3

In zijn studie "Barbertje moet hangen", Valkuilen, valstrikken en fouten in het forensische persoonlijkheidsonderzoek (2006) staat de auteur Dr. Frans E.J. Gieles stil bij DSM. Hij schrijft hierover:

DSM

Hoe weten we wat een stoornis is? Daarvoor hebben we het DSM, het *Diagnostic Statistical Manual*. Dit wordt bijgehouden door de APA, de *American Psychologic Association en/of de American Psychiatric Association*, die er nu en dan iets in verandert. Zo was homoseksualiteit eerst een stoornis, maar later ineens niet meer. De APA stemt erover. Het is en blijft wel de A van *American*, waarin dus het conservatieve westerse denken overheerst. Mensen uit het Oosten denken over veel dingen heel anders, maar die komen dus niet aan bod. We moeten het ermee doen, het is niet anders, het DSM is het handboek voor stoornissen.

Wat zegt het DSM, versie IV, *Revised*? Pedofilie valt onder de *parafilieën*, dus daar kijken we eerst naar.

Parafilieën (als stoornis) worden gekenmerkt door telkens terugkerende, intense seksuele verlangens, fantasieën of gedrag, die *ongebruikelijke objecten* (*), activiteiten of situaties betreffen en die klinisch significante onvrede veroorzaken, of het functioneren in het sociale, beroepsmatige of anderszins belangrijk gebied.

(* Vreemd: *objecten*. Ik dacht dat personen subjecten waren. Of bedoelt men echt: dingen? Volstrekt onduidelijk.)

Genoemd worden: Exhibitionisme, fetisjisme, frotteurisme, pedofilie, seksueel masochisme, seksueel sadisme, travestief fetisjisme, voyeurisme en – erg handig – 'niet anders omschreven parafilie'.

Vervolgens worden er per parafilie diagnostische criteria aangegeven volgens welke men kan bepalen of iets al dan niet een stoornis is.

Voor de diagnose 'pedofiele parafilie' (als stoornis) dient men *de laatste zes*

maanden dergelijke terugkerende en intense verlangens of fantasieën gehad te hebben of zulke daden te hebben gepleegd, of er onvrede mee hebben.

(*) Deze 'laatste' eis wordt in de toelichting weer geschrapt: "Het is van belang te begrijpen dat het ervaren van onvrede over de fantasieën of gedragingen niet noodzakelijk is voor de diagnose 'pedofilie' (als stoornis). Personen die op pedofiele prikkels met opwinding reageren en die handelen naar deze fantasieën of hier bij een kind op aandringen, komen in aanmerking voor de diagnose 'pedofilie'."

Bovendien moet er sprake zijn van (fantasieën over) *prepuberale* kinderen en moet er een leeftijdsverschil van vijf jaar zijn. Adolescenten die seksuele relaties aangaan met twaalf- of dertienjarige kinderen rekent men niet als gestoord.

Er vond uitvoerige discussie plaats over deze parafilieën – en terecht. De kernvraag is of wat afwijkt van het statistisch gemiddelde en wat correlaties oplevert – want zo werkt de DSM, vandaar *statistical* – daarmee ook een psychische stoornis is of gewoon een variant. Dezelfde vraag moet gesteld worden bij een wetsovertreding: is wie de wet overtreedt daarmee meteen ook psychisch gestoord? Zo ja, dan lopen er heel wat gestoorde mensen rond.

Archives of Sexual Behavior van december 2002 geeft zo'n discussie weer (<http://www.humanbeing.demon.nl/humanbeingsweb/Bibliotheek/asb-nl.htm>)

En, recenter, Moser & Kleinplatz, *DSM-IV-TR and the Paraphilias: An Argument for Removal*, APA Symposium, May, 2003. (<http://www.ipce.info/library-3/files/moser-kleinpl.htm>).

Het hele begrip 'persoonlijkheidsstoornis' is omstreden. Het kan weleens geen werkelijk feit zijn, maar niet meer dan een constructie in het hoofd van de waarnemer. (*)

(* Longstay voor tbs niet goed gebruikt; R. Poll, NRC 29 augustus 2005, (<http://humanbeing.demon.nl/humanbeingsweb/Bibliotheek/longstay.htm>)

Men mag opmerken dat er een inconsequentie zit in het 'en' (onvrede ermee hebben) in de omschrijving van parafilieën in het algemeen en het 'of' (onvrede ermee hebben) in de omschrijving van pedofiele parafilie, welk criterium in de toelichting weer wordt geschrapt. Verwarrend.

Wie dus afwijkende fantasieën heeft, maar daar verder geen last van heeft, is *niet* parafiel, dus *niet* gestoord volgens DSM. Wie echter *pedofiele* fantasieën heeft en daar geen last van heeft, is ineens weer wel gestoord, althans als men tot daden overging in de laatste zes maanden of dit poogde te doen.

Heeft men van de gevoelens last, dan heet dit *egodystoon*, niet passend bij het ik; heeft men er geen last van, dan heet het *egosyntoon*, passend bij het ik. Deze woorden worden in de diagnostiek standaard gebruikt.

Blijft dus over dat er wel *daden nodig zijn* voor een correcte diagnose *pedofilie als stoornis*; alleen verlangens en fantasieën hebben geldt *niet* zolang men er niets mee doet en er geen last van heeft. Dit laatste wordt in de huidige praktijk van diagnose en behandeling – en in de publieke opinie – veelal niet gezien, wellicht helemaal niet geweten.

- In een van de onderzochte gevallen speelt dit punt een cruciale rol. Juridisch en ook feitelijk gesproken was er geen daad en al zeker niet in de vereiste laatste zes maanden. Volgens DSM is deze man dus *niet* gestoord.
- Toch zet de diagnosticus hem zo neer en adviseert tbs met dwang.
- Deze foutieve diagnose – in feite de gehele rapportage over deze man – is later gecorrigeerd in een contra-expertise onderzoek dat met geheel andere conclusies en adviezen kwam.

De moderne diagnostiek gaat kennelijk zijn eigen weg. Heeft men *egosyntone* pedofiele gevoelens waar men verder niets mee doet, dan is men volgens DSM *niet* gestoord. Volgens de moderne onderzoeker is men dan zelfs *ernstig gestoord*.

Intussen is er een complicatie; het is volstrekt onduidelijk, en dus geheel afhankelijk van de onderzoeker die men treft, of men het downloaden dan wel het bezitten van illegale platen nu ook als een voor de diagnose *daad* beschouwt of niet. De tendens is natuurlijk om dit wel te doen. Barbertje moet hangen.

- Er wordt in een van de rapporten gezegd dat het downloaden van platen 'te beschouwen is als een begin van de keten' die tot pedoseksuele handelingen *kan* leiden.

Oh ... Het starten van een auto *kan* het begin zijn van een keten die leidt tot verkeersdelicten ... met dodelijke afloop.

Dit is echter niet meer dan een nooit bewijsbare hypothese, pas achteraf namelijk, op grond waarvan men mijns inziens niemand zijn vrijheid mag ontnemen: vanwege iets dat hij *niet* gedaan heeft maar *zou kunnen gaan* doen.

Standaarddiagnoses

DSM biedt nog meer uitwegen voor wie Barbertje wil laten hangen, namelijk een aantal zeer vaag omschreven diagnoses waarvan niemand weet wat ze inhouden. Een veel gebruikte is *PDD NOS*, ofwel *Personality Disorder Diagnosis, Not Otherwise Specified*. Geen mens weet wat dit is, menig psycholoog evenmin – maar het klinkt wel lekker 'gestoord'. Zo'n uitweg is ook de 'niet nader te omschrijven persoonlijkheidsstoornis', al dan niet met 'onrijpe en ontwijkende trekken', Vager kan het toch niet.

Een standaarddiagnose inzake pedofilie is *narcisme*. Dat klinkt 'gestoord', maar wie weet precies wat het inhoudt? Ik heb het in de rapportages wel vermeld gezien, maar nergens uitgelegd gezien. Nergens ook wordt dit gerelativeerd. Narcisme is namelijk in onze huidige samenleving zo normaal als wat. De verschijnselen zie je bij grote aantallen moderne jongeren, maar ook duidelijk in beeld bij Bekende Nederlanders als menig politicus en TV-ster. Iemand die in een forensisch onderzoek dus een beetje goed voor de dag wil komen, een begrijpelijk streven, krijgt al heel snel het etiket *narcisme* (dan wel *ontwijkende persoonlijkheid* al dan niet met *manipulerend* of *dominant erbij*) opgeplakt. Dit 'zich als goed presenteren' is een kenmerk *van de situatie* – en daarmee alleen nog niet *van de persoon*.

Vergelijkbaar is de valkuil resp. -strik, dat men de onderzochte vraagt 'vooral uit en over zichzelf te spreken'. Doet men dit braaf, dan loopt men gereede kans in de rapportage als 'slechts vanuit zichzelf sprekend', egocentrisch' en, ja, *narcistisch* getypeerd te worden. Men 'leeft zich dan niet in in de 'slachtoffers'- dat wil zeggen: niet op de politiek correcte wijze. Men is *dus* gestoord en *narcisme* is dan een handige kapstok om dit aan op te hangen.

Narcisme is een lastige diagnose voor de onderzochte. Kenmerkend is namelijk dat de betrokkene dit nu juist met alle kracht ontkent. Dit hoort bij het beeld, zogezegd. De onderzoeker komt dus aanzetten met een diagnose waarin de onderzochte zich per definitie niet zal herkennen. Wie zich ertegen verzet, bevestigt de diagnose. Er is geen ontkomen aan. Dit maakt het mogelijk deze diagnose op iedereen te plakken die dezelfde diagnose ontkent. Maar ook voor de onderzoeker is het niet zo eenvoudig deze diagnose correct te stellen; narcisme is een lastig verschijnsel. Ik ga er hier niet verder op in, omdat ik er elders een uitvoerige beschouwing aan heb gewijd, namelijk

"Narcisme, een standaard diagnose onderzocht", 2002, op
<http://www.humanbeing.demon.nl/humanbeingsweb/Bibliotheek/dozen/narcisme.htm>

Net zoiets geldt voor de diagnose 'Oedipale conflict niet opgelost' – deze is ook standaard, althans voor die psychologen die nog in de Freudiaanse denkwijze geloven en deze ook kennen. Zoiets ligt altijd in het verre verleden en, per definitie, in het onbewuste en is dus voor de onderzochte doorgaans helemaal niet te herkennen. Eigenlijk mag men een dergelijke diagnose pas stellen gedurende een vrij langdurige echte therapie. In een onderzoekssituatie mag men mijns inziens niet verder gaan dan hem te opperen als een mogelijk plausibele hypothese. Waar deze diagnose echter vermeld is, gebeurt dit als een stellige conclusie door de deskundige. En welke rechter weet er voldoende van om daar tegenin te gaan?

Ook hierover scheef ik al elders: "Oedipale toestanden", 2002, op <http://www.humanbeing.demon.nl/humanbeingsweb/Bibliotheek/dozen/edip.htm>

ADHD is net zoiets. Dit is een nauwelijks exact omschreven verschijnsel, waarvan de grens tussen *variant* en *stoornis* nog geheel onduidelijk is. Ook speelt het doorgaans in de volwassenheid nog nauwelijks een rol. Toch wordt ADHD gaarne genoemd in de gelezen rapportage, hoewel het mijn inziens niets met het delict ter zake te maken heeft. Gezegd wordt – zonder argumentatie – dat het 'de behandeling bemoeilijkt' en dat die behandeling *dus* wel in gedwongen tbs verband moet plaatsvinden. Waar haalt men het vandaan?

Ook de MPS, de multiple persoonlijkheidsstoornis, is een dankbare diagnose – nee, niet in de hier bestudeerde rapporten. Het schijnt bij mannen niet gezien te worden of niet voor te komen. Als het al bestaat, want het is een stoornis waarvan het bestaan nog uiterst omstrede is.

Bijlage 4

Iemand die in ons land heldere taal heeft gesproken over pedofilie is de psychiater-seksuoloog Prof. Dr. G.T. Roelofs. Uit een toespraak van hem op het symposium Multidisciplinaire seksuologie (1997) licht ik het volgende citaat:

Pedofilie is een normale variant en net zo biologisch verankerd als homo- en heteroseksualiteit. De mensen die er zo over denken zijn niet groot in getal, maar hun aantal neemt toe.

Mocht deze opvatting op waarheid berusten, dan heeft de maatschappij een opdracht en ook de pedofiel n.l.: de maatschappij zal pedofilie moeten schrappen uit de DSM-IV (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, 4th Edition) en het uiten van pedofiele gevoelens en gedragingen aan regels binden (net zoals bij het vormgeven van heteroseksualiteit de overheid ook regelgevend optreedt).

De pedofiel heeft de opdracht zich aan deze regels te houden en de jongere op geen enkele manier te traumatiseren.

Hoe zou deze regulering er dan uit moeten zien?

Daar zijn op het ogenblik nog geen voorbeelden van, maar de regels zouden ongeveer als volgt geformuleerd kunnen worden:

- De jongere moet ouder zijn dan 12 jaar. Dit is nu al een regel want het staat in de wet. In Nederland is men het er over eens dat kinderen onder de twaalf alleen maar nadelen hebben van seksuele ervaringen met volwassenen. (Er gaan stemmen op om deze leeftijd te verhogen tot 14 jaar.)
- Er moet consensus zijn bij de jongere over wat er seksueel gaat gebeuren d.w.z. de jongere moet ermee instemmen en op elk moment kunnen stoppen. Belangrijk bij deze voorwaarde is dat het zelfbeschikkingsrecht van de jongere serieus genomen wordt.
- De pedoseksuele gedragingen moeten in harmonie zijn met de psychosexuele ontwikkeling van de jongere d.w.z. wederzijdse masturbatie van pedofiel en bijvoorbeeld 15-jarige jongen kan wel geoorloofd zijn, maar niet het veroorzaken van een te snelle psychosexuele ontwikkeling van de jongere door bijvoorbeeld S.M.-spelletjes of het in praktijk brengen van harde porno.
- De ouders van de jongere moeten op de hoogte zijn van de pedofiele relatie van hun kind. De meeste pedofielen vinden dit de moeilijkste voorwaarde, omdat de meeste ouders er alles aan zullen doen deze relaties te stoppen. Toch is dit een cruciale voorwaarde! Want als de pedofiel zich

aan alle regels houdt geloven we dat de jongere – onder normale omstandigheden – zelf kan bepalen wat hij/zij wil. Maar als de pedofiel zich niet aan de regels houdt en – uitsluitend voor zijn eigen seksueel gerief – misbruik maakt van zijn macht en de jongere langzaam maar zeker manipuleert, bevoorrecht, isoleert, om geheimhouding vraagt, medeverantwoordelijk maakt (in de Engelse literatuur veelal aangeduid als “grooming process”), wie moet dan de jongere beschermen? Wel, in de eerste plaats de jongere zelf, want we hebben immers de jongere het recht op zelfbepaling toegekend. In tegenstelling tot volwassenen, die het zelf maar moeten uitzoeken (nee zeggen en/of een aanklacht indienen) ben ik van mening dat jongvolwassenen tussen 12-16 jaar een extra bewaking nodig hebben, in de vorm van ouders die met hun levenservaring het “grooming process” kunnen ontmaskeren.

- NB. Tussen oudere en jongere is er bijna altijd een machtsverschil, maar dat is op zichzelf niet schadelijk. Het wordt pas traumatiserend als de pedofiel zijn machtsverschil misbruikt, op brute fysieke wijze, dan wel subtiel psychologisch. Ik kan me voorstellen dat de oplettende lezer hier een inconsistentie ontdekt: wel jongeren serieus nemen als ze kiezen voor (positieve) seksuele ervaringen met ouderen, maar ze ineens niet meer in staat achten tot zelfbepaling als ze gemanipuleerd worden. Maar naar mijn mening kan een jongere psychoseksuele gedragingen die binnen zijn/haar eigen ontwikkeling vallen wel overzien, terwijl het geraffineerde “grooming process” doorzien al moeilijk genoeg is voor volwassenen, laat staan dat het tot de belevingswereld van jongeren onder de 16 behoort.
- De jongere moet vrijuit kunnen spreken over zijn pedofiele relatie bijvoorbeeld op school t.o.v. zijn leeftijdsgenoten.
Ook dit is een moeilijk te verwezenlijken voorwaarde.
Zolang de maatschappij alle pedofielen over één kam scheert (allemaal criminele monsters) kun je niet met een normale niet-traumatische pedofiele relatie voor de dag komen (zoals homo's dat 50 jaar geleden ook niet konden).

Wat is eigenlijk de zin van deze 5 regels als bijna geen één pedofiel aan deze voorwaarden kan voldoen?

De betekenis van deze 5 voorwaarden is drieledig:

- De regels erkennen dat pedofielen – als normale variant – in staat zijn tot niet-traumatische seksuele relaties met jongeren van 12-16 jaar.
- De totale afwijzing in onze maatschappij van elke vorm van pedofilie zorgt ervoor dat alle pedofielen – ook diegenen die een “legale” vorm willen geven aan hun pedofilie – ondergronds gaan, met alle gevolgen vandien.
- Dat de overheid er goed aan doet – naast het streng straffen van overtredingen – seksuele oudere-jongere relaties in te bedden in onze maatschappij, zodat dergelijke relaties wel kunnen voldoen aan de 5 voorwaarden.

Bijlage 5

In 2006 is getracht de pedofielen-partij Naastenliefde, Vrijheid & Diversiteit van de grond te tillen. De poging mislukte door gebrek aan voldoende support. De nieuwe partij veroorzaakte maatschappelijke onrust en stuitte op heftig verzet. De vraag doet zich voor of het niet zinniger is om bestaande politieke partijen te vragen pedofilie bespreekbaar te maken. Volgens deze partij mogen jongeren vanaf 12 jaar seksuele contacten aangaan. Privé-bezit van kinderpornografie wordt toegestaan. Kinderen krijgen stemrecht vanaf 12 jaar. De leeftijd waarop men volwassen wordt wordt 16 jaar. Kinderen mogen vanaf hun 12e jaar bepalen bij wie ze wonen.

De partij werd geconfronteerd met veel kritiek. Daarom was het opinie-artikel "Pedofielen partij? Prima toch" van de hand van Herien Wensink in de NRC van 20 juni 2006 opvallend.

Pedofielenpartij? Prima toch

Al die ophef over de oprichting van de partij NVD is onnodig.

In de rel rondom NVD is de pedofiel verworpen tot een verwerpelijke karikatuur. Maar vrijwillig seksueel contact 'volwassenen' en 'kinderen' is geen illusie.

De ophef over de pas opgerichte Nederlandse 'pedofielenpartij' is onnodig en onterecht. Niet alleen wordt door de verhitte discussies het fenomeen pedofilie al te eenvoudig tot een verwerpelijke karikatuur, ook gaat het nu geschetste goed/fout-beeld volledig voorbij aan de talloze uitzonderingen en nuances die bestaan bij de seksuele omgang tussen 'volwassenen' en 'kinderen'.

De Geert Wilders-opvatting van 'het ziekelijke verschijnsel' pedofilie gaat uit van vieze, geile oude mannen die gelegaliseerde geslachtsgemeenschap eisen met onbezoedelde, maagdelijke, tienjarige meisjes. Maar de praktijk is gecompliceerder. In ons land is seks met kinderen onder de 12 strafbaar. Datzelfde geldt voor seksueel contact met jongeren tussen de 12 en 16, hoewel hier soms uitzonderingen gelden. Wat nu als een twintigjarige verliefd is op iemand van veertien? En vooral: vice versa – immers: de NVD stelt in haar programma nadrukkelijk dat seks tussen volwassenen en 'kinderen' enkel legitiem mag zijn wanneer er sprake is van wederzijdse vrijwilligheid.

Dat is geen illusie. Tussen 'kinderen' bestaan gigantische verschillen wat

betreft seksuele rijpheid. De een is er nog niet aan toe op zijn zestiende, de andere experimenteert al rond het twaalfde levensjaar. Als dit experimenteren vrijelijk, zonder dwang en met wederzijds respect plaatsvindt, is dat niet schadelijk voor een kind, ook al valt de partner in een andere leeftijdscategorie. Ook kun je je afvragen of een oudere, respectvolle bedpartner zoveel erger is dan een hormonenbom van ongeveer dezelfde leeftijd.

De brede morele verontwaardiging die bestaat bij het idee van seksueel actieve 'kinderen' grenst hier aan het hysterische. Biologie en beschaving zijn hier duidelijk te ver uit elkaar gedreven. De Britse bioloog Desmond Morris stelt: als een vrouw begint te menstrueren, is ze, biologisch gezien, geslachtsrijp. Ook als dit op haar elfde jaar gebeurt. Het kan zijn dat ze er dan geestelijk desondanks niet klaar voor is, maar het kan ook heel goed zijn van wél. Dat is niet onlogisch, wanneer iemand 'volwassen' is – een zo absolute scheiding tussen lichaam en geest is een Westerse fictie.

Dan de 'ziekelijke geest' zelf: de pedofiel. Die komt in alle soorten en maten voor, bijna als een 'normaal' mens. Er zijn er die zich ongewenst aan kinderen vergrijpen, daarvoor bestaat geen enkel excuus, en zij dienen zwaar te worden gestraft – dat is in ons land het geval en die praktijk wordt ook door de NVD onderschreven. Er zijn er ook die zich, gemankeerd door een vaak onmogelijk verlangen, zo goed en zo kwaad als het met hun 'afwijking' gaat, proberen te handhaven in onze maatschappij. Die een puur platonische verliefdheid koesteren voor jonge mensen, en die er niet aan denken hen iets aan te doen. Of die eenvoudig genieten van een onschuldige vriendschap. Zij verdienen opvang, hulp, psychologische begeleiding. Zij hebben recht op een vereniging als Martijn. Of het zinvol, wenselijk en zelfs wel zo verstandig is om zich te verenigen in een politieke partij is een tweede. Maar ze hoeven om dat onschuldige vergrijp niet te worden verketterd.

Over pedofilie, de vereniging Martijn en NVD

Er is een verschil tussen pedofilie en pedoseksualiteit. Pedofilie slaat op het zich seksueel aangetrokken voelen tot kinderen, pedoseksualiteit op het daadwerkelijk hebben van seks met kinderen.

Vereniging Martijn, opgericht in 1982, is een platform voor discussie over pedofilie. De vereniging strijdt voor de sociale en maatschappelijke acceptatie van relaties tussen kinderen en ouderen.

"Bij wederzijds als plezierig ervaren relaties tussen jongeren en ouderen zou eventueel lichamelijke intimiteit geen probleem hoeven te zijn", aldus de vereniging.

Herien Wensink

Bijlage 6

Iemand in ons land die de strijd aanving met pedofielen maar dat niet deed op een eerlijke wijze is Irene van Engelen. Zij is pedagoge. In het begin dacht ik dat zij een bijdrage zou kunnen leveren vanuit haar anti-pedofiele gezichtshoek. Weldra bleek dat zij een hetze voert. Tot onze verbijstering moest ik vaststellen dat zij pedofielen misleidde, verlinkte en verried. Correspondentie wordt door mevr. Van Engelen in kopie gericht aan de minister van justitie, hoofdofficieren van justitie etc. Zij trachtte ook Pim Fortuyn in de houdgreep te nemen. Deze liet zich positief uit over ervaringen met een pedofiel in zijn jeugd. Bijeenkomsten met en voor pedofielen werden door mevr. Van Engelen bedreigd met de komst van fotografen en cameraploegen. Het is derhalve tot een breuk gekomen tussen mij en haar. In een opiniebijdrage in Trouw van 12 augustus 2000 stelt zij dat pedoseksuelen slechts onderling over hun geaardheid praten. Zij vindt dat pedofielen de boer op moeten met hun gevoelens. Volgens Van Engelen zaai ik verwarring door hulpverlening aan pedofielen in een adem te noemen met het onderzoek naar pedofilie. Zij wenst een conferentie met de samenleving. Ook Van Ree wordt aan de tand gevoeld. Volgens Van Engelen is juist veel onderzoek verricht dat geen basis legt voor maatschappelijke acceptatie van pedofilie. Discussie met Van Engelen is vrijwel onmogelijk omdat zij van oordeel is dat seks met kinderen, onder welke omstandigheden dan ook, het kind schade toebrengt. Van Engelen kan de zaken omdraaien. Het zijn de pedofielen die in onze samenleving geïsoleerd worden en onder de grond gestopt. Van Engelen heeft zelf bijgedragen aan het scheppen van een klimaat waarin pedofielen niet op de voorgrond kunnen treden.

Bijlage 7

In de Groene Amsterdammer van 20 oktober 2006 verschijnt van de hand van Willem Pekelder een artikel onder de kop 'Hoe Den Haag de pedo's vertroetelde'. Op de cover van het blad lezen wij: Toen pedofilie nog heel gewoon was. De auteur is tegenstander van de inmiddels gesneuvelde Pedopartij. Hij refereert aan de voorstellen uit de jaren 70 en 80 om seks met kinderen te legaliseren tenzij er sprake is van machtsmisbruik. De auteur refereert ook aan de invoering van het klachtvereiste dat de Tweede Kamer begin jaren 90 invoerde. Hij citeert de uitspraak van Professor Jacqueline de Savornin Lohmans dat dit ten koste van de bescherming van het kind gaat omdat een kind van 12 jaar niet gemakkelijk naar de politie gaat. Willem Pekelder zet zich af tegen Hein Roethof, die in 1988 verklaarde dat de opvatting dat een kind geen erotische gevoelens heeft, leidt tot een moralisering van het ergste soort. In het artikel worden Theo Sandfort en ik als naïevelingen afgeschilderd. Allen die naarstig zoeken naar het smalle pad tussen doen waarin je zin hebt en totale afwijzing worden weggewuifd. Een serieus gesprek wordt niet aangegaan. Met instemming citeert Pekelder D66-er Lousewies van der Laan die in The Independent verklaarde "These people (= pedofielen) need a psychiatrist; not a political party".

Daarmee valt het doek voor de pedofielen. Probleem doet zich voor, wat hebben wij in petto voor de pedofiel die ons pad kruist en ons confronteert met zijn of haar geaardheid. Ik heb mensen uit alle kringen en lagen van de bevolking ontmoet. Je kunt toch niet aankomen met het advies: je bent gek, naar een psychiater. Er is geen andere weg dan zorgvuldig te luisteren naar de betrokkene die vaak zelf ook mogelijke oplossingen aanreikt. Natuurlijk zijn er pedofielen die niet wijs omgaan met hun geaardheid. Maar die vind je ook onder heteroseksuelen. Onder hen vind je mensen die vrouwen onheus bejegenen en hun lusten botvieren. Mensen die niet hun ethische vermogen hebben ontwikkeld. In de jaren 70 en 80 zijn er pogingen ondernomen om de positie van pedofielen wat te normaliseren. De discussie over de leeftijd van 12 jaar is cruciaal. De wetgever heeft zich er in die discussie gemakkelijk van afgemaakt. Er is rond pedofielen een klimaat ontstaan dat frustreert en kapot maakt. We scheppen een situatie waarin we mensen nauwelijks nog kunnen helpen. De zelfhulpgroepen van de NVSH zijn ter ziele. Mensen zijn nauwelijks nog te verwijzen. Er is een groeiende neiging om mensen die anders zijn te verwijzen naar psychiaters. Vroeger geschiedde dat ook met homoseksuelen. Dat heeft veel onheil veroorzaakt. De Pedopartij was niet tot mijn genoegen.

gen. De politieke partijen zullen het onderwerp op de agenda moeten plaatsen. Tegen Boris Dittrich van D66 zou ik nog eens willen zeggen: 'Niet wat het Nederlandse volk wil is doorslaggevend maar de lotgevallen van volwassenen en kinderen die geraken in een pedofiel contact zijn bepalend'.

Psychiaters die zich laten leiden door de publieke opinie en gehoorzaam zijn aan de DSM kunnen soms rampzalige adviezen geven. Ik herinner mij een man die op advies alle pornolectuur en alle video's had verwoest en vervolgens instortte en geen raad meer wist. Hij kreeg het advies: Ga maar met ds. Visser praten.

Bijlage 8

In de jaren negentig besloten D. Mader en ik tot de publicatie 'Misunderstood intimacy: a pastoral approach to Pedophilia'. We verzamelden een aantal artikelen die betrekking hadden op een acceptatiemodel ten aanzien van pedofilie. De publicatie was bestemd voor pedofielen (gedetineerd of vrij) in de V.S. Er was soms korte correspondentie van mensen van ginds die ons opheldering vroegen. D. Mader was bereid de artikelen te vertalen in het Engels. Ik liet de stukken voorbereiden door mijn secretariaat van de Stichting voor Kerkelijk Sociale Arbeid waar ik toen werkzaam was. Een van de secretariaatskrachten stelde mij een aantal vragen die ik voorlegde aan Mader. Hij ging daar breedvoerig op in. De vraagstelling en beantwoording acht ik van betekenis voor de discussie over pedofilie.

Hieronder volgt de tekst:

During the work on the book *De andere kant van de medaille*, one of the KSA staff members who was assisting with the preparation of the manuscript of Rev. Visser's contribution, translated here as Document IV, wrote up a series of questions this text raised for her and submitted them to Rev. Visser. He in his turn referred them for an answer to Rev. Mader, who also functions as an advisor to the church's sexuality committee, the Pastor Doucé Group. Her questions and his answers are presented here. It should be understood that this is essentially "thinking out loud on paper", an internal discussion piece, designed to stimulate further interchange of ideas, and makes no pretense to providing authoritative answers. It is shared here in that spirit.

When the people talk about pedophilia, they almost always talk about males. In your piece, although "he" could also mean "he/she", it appears from the context that "the pedophile" is male. What is the proportion, in reality? And if a discussion of pedophilia would begin from the female pedophile, would pedophilia then be more threatening, or less? Affection between women and children is, after all, presupposed, but what about sexuality?

The question of women and pedophilia is a politically fraught issue. For the best part of the last 20 years the "official" line from the women who led the attack on child abuse was that women could not be pedophiles: pedophilia = exploitation and abuse, and exploitation and abuse = male. Women, with their natural maternal instincts (not to mention their history as victims of men)

were the natural allies of children. It was unthinkable that a mother, with her intimate contact with children, could feel any sexual attraction to them. (I know, when you stop to think about that assertion, there is something wrong here – perhaps the old Victorian thing about how “women don’t have feelings like that” – but it was the argument.) I have heard women who have “come out” as pedophiles tell how they were abused by their feminist “sisters” as mistaken and “sick”, for claiming to be something which is both **wrong, and male**.

Within the past couple of years the landscape has begun to shift, particularly in response to high-profile cases like that of Mary Kay LeTourneau, a thirty-something California teacher who had an affair with a 13-year-old boy in her class, which came to light when she became pregnant with his child. Sentenced to 7.5 years in prison, she served only about nine months – extremely short by American standards for “child abusers” – before early release, having given birth to the child in prison. Just after her release on the condition that she not see the boy again, she was caught having sex with him another time, and sent back to finish her sentence. This encounter resulted in a second pregnancy, and she and the boy vow they will be married when she finally comes out, as he will be over 20 then. Faced with headline-grabbing cases like this, some in child protection institutions are now claiming that there may be as many women pedophiles “out there” as there are male pedophiles: all estimates of the number of pedophiles must be doubled. There is, of course, absolutely no hard evidence for this at all, just the logic that there are about as many women as men – but of course their budgets will have to be doubled – at least! – to deal with this vast new wave of female predators!

And then there were the French intellectuals like Rene Sherer and Guy Hockenheim in the late 1970s who argued that **all** mothers were pedophiles, on the grounds that there is no difference between the sensual/erotic feelings a mother may have when feeling the smooth skin of a child and those a pedophile man has when doing the same thing to someone else’s child, or the erotic feelings some women admitted to experiencing during breast-feeding and a man’s reaction to erotic touches from a child.

So there are somewhere between no, some and all women who are pedophiles. There has been no research into this at all. Certainly, in the present atmosphere, there is no queue of women just waiting to “come out” as pedophiles. And, just as lesbians were invisible for centuries because women were supposed to be intimate with each other, kissing when they met and walking arm in arm, allowing lesbians who did these things (as long as they didn’t look too butch) so simply fade into the background of all other women, so too women who enjoy physical contact with children can walk up to a woman friend and talk to her on the street, having their hands all over the heads and shoulders of her friend’s children, without attracting any attention for it – as he surely would have if a man did something similar.

Even if a woman oversteps this line into actual sexual contact, our society still doesn't want to see her as a "pedophile". The LeTourneau affair is a case in point. The BBC recently showed a documentary on her case in which many of those interviewed defended her: she was not a molester, she was initiating a boy into sexuality, something women had done for centuries; even if it was a mistake, she didn't deserve this kind of punishment, she was the biggest victim here, she had suffered enough, etc. Can you imagine a similar TV program about a man and a 13-year-old girl, or a man and a 13-year-old boy? No way. The issue becomes still more complicated when you note that there appear to be two groups of women "pedophiles", those who are attracted to young girls, and those who "initiate" young males. The only book I know on the subject, M. Sax and S. Deckwith, eds. *Op een oude fiets moet je het leren* (Amsterdam, 1992 – (in English *Paidika*, Nr. 8, 1992) shows this division; it is largely devoted to retrospective accounts of girl's crushes on their teachers in girl's boarding schools, on girl scout leaders at scout camps, etc. – crushes in many cases returned by the adult women – but the title refers to the age-old practice of the father taking his son to a prostitute for sexual initiation. Needless to say, both these situations are judged by society differently from a man-boy relation, or a man-girl relation.

We frankly have absolutely no idea what the situation is in reality.

We have no idea women have "pedophile feelings", or even what that means in view of definitions of women's sexuality. The politics of sexual abuse have probably kept women from talking about the issue: pedophilia has been a handy weapon to beat men with. It does appear that in general women "pedophiles" are perceived as less threatening, largely I suspect for the same reasons that lesbianism is less threatening to society than male homosexuality: what women do among themselves, or in service of men, doesn't threaten male supremacy. And because of social definitions, what is a "sexual touch" when performed by a man is seen as non-sexual, a natural, womanly gesture, on the part of a woman.

Perhaps the most we can say is that this all makes clear just how saturated the whole discussion of "pedophilia" is by feminist rhetoric, male privilege, and homophobia.

I must question why research is being done into the sexual experience of children. It seems to me it is not because the behaviour of children suggests a reason to do so, but that it is motivated by the needs of adults. Why aren't there investigations about whether a ten year old would find it fun to drive a car? – because answering that wouldn't benefit adults? We put an end to child labour because we believed that children must be left to be children. Childhood lasts about 1/5 of your life (assuming an average lifetime of 75 years, and childhood lasting to 15). So you've got 4/5 of your life for sexual relations; what is the benefit to the child of experiencing these already in that first 1/5? Or why

shouldn't the research on whether they have sexual feelings before their 15th or 12th be based on the idea that these develop naturally by themselves, and there is still plenty of time to act on them?

I fear I must disagree here: there is basically no research being done into child sexuality. In fact, officially it doesn't exist. If a child shows 'unnatural' sexual interest or knowledge, it is a sign of molestation: somebody has invaded the garden and planted something which should not have been there. In many parts of the United States, communities refuse to offer sex education because it is thought that unless we tell children about it, they won't have any interest in sex – and the longer we wait the better. Current revisionists of Freudian thought accuse him of having posited childhood sexuality only as a way – perhaps deliberate – of covering up evidence of molestations by men. One cannot investigate what doesn't exist – and thus it is not surprising that not only has there been no such research, but any attempt to do it would be blocked as “planting evil thoughts” in the heads of innocent children.

This does not stop us, however, from banging on about what is “natural” in this field. Remember Winnie Sorgdrager (a former Dutch Minister of Justice) carrying on about how pictures of children in “unnatural” poses are child pornography? What, pray tell, is an “unnatural” pose? Do you think that children who have seen a Madonna or TAFKAP video, or whose mummies have a Chippendale's video around the house, don't have some conception of adult sexuality and seductive poses? Where are the baselines for determining this? There are none; but people are now being sent to prison for possessing “unnatural” pictures of children.

There has, admittedly, begun to be a small shift here too in the last couple of years: one now occasionally hears someone talking about how children **do** have a sexuality of their own, presumably different from that of adults, which adults should keep their hands off of. It's ok if children experiment sexuality with one another, as long as there are not more than one or two years difference – but “pedophiles”, and maybe even sex educators, should keep out. Curious: if that is so, it is only area of children lives adults don't attempt to shape; can you imagine that kids learn to play football, and develop their latent sports interests, only from each other? On the other hand, though, that is admittedly pretty much what is going on, as surveys have shown that most (mis)information children get comes from their peers. Still, I have some sympathy for this view: a couple of years ago, Dr. John Money was advising that sex education classes in school should begin teaching masturbation techniques as an answer to AIDS (he thought people who could have fantastic orgasms by themselves would be less likely to engage in risky recreational sex). Based however, on the job schools do of teaching unimportant things like reading and maths, I would be very reluctant to have them teach something important like masturbation! All that aside, even if we admit that chil-

dren do have their own sexuality, we have no concept of what shape it takes or how (or if) it differs from that of adults. We assume, in part from reports from those same "evil" pedophiles, who are the only persons who actually have observed children's sexuality, and partly inferences from the development of other childhood capacities, that is more "playful", less goal-oriented and more experimental than that of adults, and less oriented to penetration (rather more like lesbian sexuality, perhaps?) as it is not oriented to procreation. But – as with the case of women pedophiles – we just don't know, and we aren't likely to find out any time soon.

I do share your cynicism about adults only investigating children's lives to the extent that they hope to exploit the children. Research into what children do, what children like and why they like it, seems entirely in the service of toy companies and food manufacturers. Maybe the reason there has been no research into child sexuality is because consumer capitalism has not yet figured out a way to exploit that area of their lives. But I think it a bit unfair to imply that pedophiles are lobbying for such research out of an interest in exploiting the children. As social pariahs, pedophiles don't have the power to get this research done, unlike breakfast food manufacturers, and they do have one other, even more immediate self-interest: they are being sent to prison for introducing sexuality to children, or vice versa, or for perverting that sexuality, and it is not unreasonable for them to ask that society examine the (probably false) assumptions on which this is being done.

Realistically, if we look back on our own lives, we will probably recognize that we did have some form of sexuality as children – "playing doctor" (or "nurse"), size contests and circle jerks among boys, etc. – and that had not been so terribly taboo, our development might have been easier – or at least less fearful – for a bit more information and understanding from the adults around us. For that to happen, there is a good reason for adults to admit childhood sexuality exists, and to investigate it. Precisely the opposite is happening today: with all the hysteria about childhood sexuality and children's bodies, children are certainly picking up negative signals about their sexuality and bodies, which will confuse and damage them even more than the general sexual taboos of our time damaged us. Despite my waspish remarks about schools above, and the distrust of adult motives I share with you, I think that such investigation, and education built on it, would be in the children's best interests. And it could also be beneficial to pedophiles in allaying some of the misunderstandings and fears behind society's attitudes about them and their relations.

The nature of a pedophile relation is that it is a relation which cannot last. After all, a child doesn't remain a child forever. Thus a pedophile does not love a person – the affection, the love, the relation doesn't last once the child becomes an adult – but responds to the "unripe" sexuality. In television or radio programs where pedophiles are interviewed, again and again you hear them talk about how the attrac-

tion is focused on the fact that the sexual experience of the child still must be developed, and that the pedophile wishes to participate in that. It is clear from this too that pedophilia is an unequal relationship, rather than having the mutuality that there must be in any case in a relationship characterized by integrity.

I simply cannot agree with the basic assumption here, that it is the nature of pedophile relationships to be limited in duration. At the very least, there is perhaps no such thing as "a (single) pedophile relation", which has a single nature. In fact, there is probably no such thing as "a(n average) pedophile". While the term gets used for both, one major distinction is between "pedophiles" proper, individuals who appear to be attracted only to prepuberal children, and then often irrespective of whether the children are male or female, thus indicating that the attraction is probably for their being "children", and "boy lovers," men who are attracted to boys, and only boys, beginning sometimes, or even often, a year or two before puberty, but continuing the attraction through into adolescence. With some justification, your remark that the pedophile is in love not with the person, but with some characteristics – physical or emotional – of childhood is true for the former, and I will acknowledge that for many of these persons the interest – and relationship – does end with the appearance of signs of puberty. For boy-lovers, however, this is quite different: it is not at all unusual for the man to be attracted to the many, many years into the boy's adulthood – in a somewhat altered form, to be sure, usually without continued sex, but none the less as a deep love relationship. In some cases, the man-boy relationship matures into a gay relationship; in others the man becomes more of a father figure, or older-brother figure, remaining in the boy's life as a trusted confidant or friend. Needless to say, it is the "bad" relationships which come to notice in police complaints or on therapists' couches, while relationships like these remain largely invisible.

This is not, however, to say that even the "pedophile" relations by definition must be bad, wrong or harmful. To the extent that such a relationship is built around either "childish" sexuality, or built on "childish" characteristics, it will probably be one-dimensional – but there is nothing to say that a pedophile could not, through his/her love, be devoted to seeing the child develop and unfold through to puberty, just as the boy-lover can seek to help promote the development of the boy into an independent, mature adult. Again, I will readily admit that this does not happen in all boy-love relationships, and probably in far fewer "pedophile" relationships – but surely the social pressures on such relationships have something to do with that, too. Nor is there any reason that we should conceive only "long lasting" relationships ("till death do us part?") as "good" and "moral" – particularly in a time when the average marriage is lasting for less than ten years. It is the content of a relationship, not the duration, which makes it good or ethical. Parenting doesn't last for ever, either, and a pedophile relationship, when functioning at its potential

best, does have aspects of parenting about it. A relationship of limited duration – which all parties accept to be of limited duration – with goals set for that time span, can be perfectly moral and good.

As for pedophiles who will appear publicly to talk about themselves, and as for what they have to say (or are guided into saying by the interviewers), I can only answer that they must speak for themselves – and only themselves – and be understood as doing only that. Do keep in mind, however, that interviewers do not want to hear pedophiles or boy-lovers talk about their love for the children/boys – after all, that is sex, which is the “good stuff” that gets listeners turned on/tuned in. It’s also been my observation that some of the people who promote themselves as “spokespersons” for pedophilia, particularly at a time as nasty as this, tend to be among the less stable and reasonable examples around; more cautious individuals think twice about the consequences, and don’t give interviews.

Just as little as it is the duration of a relationship which makes it a relation with integrity, it is not “equality” (specifically equality of power, today) which makes it ethical or acceptable. If relationships in which the parties were of unequal power were to be condemned for that alone, we would have to be prepared to condemn all management-labour relationships, government/citizen relationships, educational relationships, parenting, and just about all marriages. I frankly do not know of any totally equal marriages: there are differences of physical size (which is where one sometimes gets domestic violence), age, education, income or earning potential (which is why women get financially trapped in marriages they don’t really want to continue), character and intelligence. Even if one wishes to argue that in most inequalities in any pedophile relationship, there are clearly some where they are not – and we still don’t condemn them for that fact alone. Nor do we condemn parent-child or teacher-pupil relationships out of hand, although they possess precisely the same power imbalances as pedophile relationships. Rather, in all these other situations we properly recognize that it is not the fact of inequality of power, but what is done with that inequality of power that is the criterion – and/or we do our best as society to remedy the inequality by passing laws which empower the weaker partner, or offer them recourse to protection. I would argue that pedophile relationships be dealt with in precisely the same way: judged by their content, and not, as the one exception to all others, by their form; and the young persons be empowered to be able to look after their own interests, by education (we will, I think, be returning to this in your fourth point!) and by providing them with responsive protection when they do feel harmed or threatened.

I would also, however, urge that one look a bit deeper at the assumption of inequality of power in pedophile relationships. For one thing, it is by no means clear that the powerless party is always the younger person. I have known many cases where a worldly-wise teenager has taken advantage (usually financial) of a man’s infatuation; the man theoretically may have the

“power,” but psychologically be unable to exert it. I know of other occasions which have led to tragedy when a young person has used the threat of their very real power to go to the police with their story – knowing that they would be accepted as total “victims” – to extort and blackmail, and even drive a man to suicide. Now, I know that we are talking here of teenagers, not five-year-olds – but remember, both are presently lumped together by law and public opinion. At the very least, we have got to begin separating things according to realities, not reacting to things on the basis of fiction, legal or popular.

The second thing which must be said about power is that everything is not always what it appears to be. Curiously, I have found some of the people most understanding of pedophilia to be among the S/M community – largely, I believe, because they are aware of precisely this fact. Someone looking at them from the outside sees a Master and a Slave, and assumes that power in a S/M relationship flows in that direction. In fact if it is a functioning S/M relationship, power is really going precisely the opposite direction: it is the Slave who sets the limits for their games, and the Master is obeying the Slave’s scripts. Similarly, someone unused to pedophilia looking in on a pedophile relationship sees the adult’s power and the child’s weakness: but it is not unusual for a pedophile to defer to the child’s wishes, sometimes to an almost pathological degree. I suspect that this is often one of the attractions of such a relationship for the child: suddenly, for once, they are being treated as an active subject with say or will of their own (if the relation is working well), or even finding that they are being granted power over an adult (which is where things can go off the rails). Curiously, sometimes when I have tried explaining this, I have had persons who a moment before had been condemning pedophiles for exerting power over children explode about the irresponsibility of pedophiles ceding power to children: an interesting comment on our adult assumption that we must always maintain power over children!

At any rate: I insist it is not the inequality of power that is the issue, but its use. The misuse of power – by a pedophile, parent, teacher, husband, government, employer or what have you – must be condemned. But each of these can also use the excess of power for the good and welfare of the weaker party: it is the use of the power, not its existence, that is the issue. What the actual balance of power is in a specific relationship, and how that power is used, is what must be examined. I do note that you also use the word “mutuality” [*wederkerigheid*] here: I would simply note that mutuality is **not** the opposite of an “unusual relationship” [*ongelijke verhouding*], but in fact may still exist in an unequal relationship. The test for a relationship is precisely not equality, but mutuality. Where mutuality is absent or severely distorted (compelled, or the result of severe, unrecognized symbiosis, etc.), the relation is ethically questionable; despite inequalities, where there is mutuality, it passes.

Defenses of pedophilia almost always focus on the contention that children indeed do have sexual feelings. Allowing pedophile relationships would, however, imply that children are capable of making sound decisions for themselves at the age of, say, 12. If they were to be deciding whether or not to enter sexual relationships, something for which they would have to be able to stand firmly on their own two feet, they naturally would be able to decide on a lot of other things when they were 12. The discussion then becomes one of whether a child should or should not be viewed as an adult in the eyes of the law, and if the answer is yes, the age at which children are allowed to make decisions for themselves must be lowered. Even in that case, pedophilia would remain forbidden when it involved a sexual relation that still fell under this new lower age of consent. The age of consent must be set somewhere. Do pedophiles want the age of consent to be lowered?

You are absolutely right here: if we were to allow 12-year-olds to make decisions about their sexuality, it would mean that we would have to radically, indeed totally, revise our thinking about controlling them in many, many other things. May I suggest that this spectre is precisely one of the reasons that this issue is so frightening to adults, particularly parents?

On the other hand, we **do** assume that 12-year-olds are capable of making other decisions which are at least as important as whether to masturbate with or be masturbated by somebody. For instance, that is the age at which, in the Dutch educational system, a young person is expected to make a decision about their future career which will lock them into a certain status for the rest of their life; if a young person opts for Lower Technical School, Higher Professional Education is forever ruled out. Of course, that decision is made in consultation with adults, particularly parents, and after preparation in the form of career choice education. But why shouldn't sex education be oriented to preparing young people to make decisions about relationships – decisions which, according to statistics on youth pregnancies and contraception use, they are making anyway, no matter what the law says about their ability to consent? And why shouldn't parents have a say in these choices? At one time, the knowledge and approval of the parents was one of the four principles the NVSH Pedophile groups urged on their members in forming relationships. In a society that did not go ballistic about such relationships altogether, it would still seem to be their right way to do things. Or for life-threatening medical procedures involving young people, many doctors are now suggesting that over the age of 12, unless there is some serious reason for not doing so, it should be the young persons themselves who make the decision to undergo the treatments, not their parents. Is the choice to submit to a life-threatening leukaemia treatment less important than masturbation with a man-friend?

Then there is the whole issue today of "criminal children". Doesn't it seem strange that we are being told that children of 10 should be held respon-

sible and tried as adults for crimes they commit, but are incapable of deciding to engage in a sex act until they are 16, or maybe older? Or am I the only one who finds this inconsistent?

We are in a situation where the hegemony of the present definition of childhood and the ages associated with these definitions blind us to the fact that throughout most of the world, throughout most of history, 12-year-olds were regarded as capable adults. Ages of consent for heterosexual acts and marriage, and ages of criminal responsibility, only went up from 12 to 13 – or younger – somewhat over a century ago. The whole definition of childhood, and of childhood “innocence”, is less than three centuries old, at the most. Niel Postman, the British social historian, suggests the process began with the possibility for widespread literacy in the 1500s; as reading to acquire knowledge through books became more important, society extended “childhood”, the period of education, to ever longer times, and social capability became confused with acquisition of information. He also suggests that one reason for the present crisis is that, as we enter a society without reading, where learning is audio/visual again, “children” are now “maturing” faster than they did in the age of the book, and presenting us with a dilemma by becoming socially mature long before our customs and mores say they should be. Or was it Rousseau who bequeathed to us the “innocent” child (along with the “noble savage”) in the 1700s – the “child” who is the total opposite of the “adult”: adults are sexual, children therefore are not; adults work, children therefore should not; adults lie and commit crimes, children therefore cannot; etc. James Kincaid, the American social and literary historian, makes a good case for this “child” being an invention of the early to mid-19th century, jelling into law only in the last quarter of that century and first quarter of the 20th. Or was it just that children had to be kept out of the job market to keep industrial capitalism from collapsing, so childhood and education was lengthened considerably? Whatever, this is all comparatively recent, and largely Western European. And it is all artificial, having nothing to do with the age at which young people are in fact capable of decision-making in moral or sexual matters – although, by refusing to allow them to make such decisions, we may be rendering them incapable. 18 and 21 are ridiculous – and so frankly is 16. 12 does seem altogether more reasonable – except for its consequences for so much else, as you note. For that matter, the Talmud set it at 9, and for most of its history, moral professors in the Western church argued for the age of 7 for the age of responsibility – the ability to tell right from wrong, to make moral decisions. Though not “scientific”, this was based on critical observation of children by confessors, and should not be dismissed lightly. I personally agree that there must be a line drawn somewhere – and to be provocative I would propose to agree with the doctors of the medieval church and set it at 7. Under that, it does seem to me that a child probably lacks life-experience to properly judge the motives of others and probable consequences of actions. Or one

might argue for 7 as an absolute lower limit, with it being the responsibility of the pedophile to show that the child did have the capability to make those sorts of judgements under the age of 12, at which age it would be assumed (rightly, I think) that young persons did possess those capabilities.

Ah, but as you say, that would require adults to reassess so much of the rest of their relation to children... One of the changes would have to be educating children (in the home and in public education) not to obedience, but to equip them for decision-making and self-responsibility, to think for themselves and to stand on their own two feet. But then, yes, they might question us adults on all manner of things. And as adults, they might question the government and society on all manner of things. Far better, then, to teach them to "just say no" to some things, while just saying yes to authority in general.

So, yes, many pedophiles do argue for lowering the age of consent. Some ideological "purists" among them argue for the abolition of age of consent laws entirely, to be replaced by existing or new laws against rape and sexual assault. To the extent that those laws would need to be revised or written, I don't believe anyone has yet offered any practical proposals; usually the argument is that the present rape and assault laws would work fine as they stand, but when it comes to very young children by no means do all people classified as pedophiles accept the argument that such children do not constitute a special case, deserving special protection. But politically conscious pedophiles do also argue for empowering young people, in terms of general education about their sexuality, and in terms of social and educational attitudes that promote their self-reliance – and certainly do not argue that children and young people should be left unprotected if they are exploited or abused. Laws against actual (not assumed) abuse would then be even more important.

A word on the law in the meantime, until such a day comes. You are right here in suggesting that pedophilia ultimately is forbidden because it contradicts social attitudes. Yet because our society conflates the morally "wrong" with "harm" (if we say it is wrong, it must be harmful too), at present these laws and the sentences under them have become viciously harsh – death sentences, life sentences, life-long psychiatric incarceration, lifetime registration, registers of suspects with lifetime bans from professions, the banning of all "erotic" images of children, with years-long sentences and lifetime registration and career bans for having possessed them, etc., all being justified on the basis of the assumption of pervasive "harm" to children, an assumption for which there is no proof. (That is what the December conference is about: research shows that if general population samples are used, one discovers that there are many persons in society who when they were themselves harmed in any way – indeed, the majority of males who had such experiences, and a sizeable minority of females.) Where there is individual harm, violence, coercion, misuse of power, yes: punishment should be based on the assessment of harm. But where there is no harm, merely a violation of social values, the present hysterical reaction is totally out of proportion.

Bijlage 9

De uit orthodox-christelijke kring afkomstige Willem Ouweneel schreef een boek over Seks in de kerk. Hij heeft de moed de in christelijke kring moeilijke onderwerpen als homoseksualiteit en pedofilie te bespreken. Het is zijn verdienste dat hij zich verplaatst in de situatie van mensen die menen homofiel of pedofiel te zijn. Hij probeert tot op zekere hoogte tot acceptatie te komen. Maar uiteindelijk zijn de homofielen en pedofielen slachtoffer van breuklijnen in de schepping. De heteroseksuele geaardheid blijft normaal. Mensen worden niet langer hardvochtig afgewezen maar ook niet aanvaard in hun anderszijn. In de pedofiele relaties zijn volgens Ouweneel de partners niet gelijkwaardig: het kind is fysiek en psychisch afhankelijk van de oudere. Bij veertien- tot zeventienjarigen is de situatie anders. Kinderen kunnen altijd gemanipuleerd worden maar zijn toch oud genoeg om een vrijwillige relatie aan te gaan. Pubers die onderling seks hebben wordt op basis van wederzijdse instemming geen strobreed in de weg gelegd. Ouweneel is van mening dat door de huidige tolerantie de grens tussen misbruik en wederzijdse instemming vervaagt. Ouweneel oordeelt dat de heilzame wetten van Gods scheppingsorde worden losgelaten. Wel is hij van mening dat pedofiele geaardheid iets is waar de pedofiel niet om gevraagd heeft en waar hij niets aan kan doen. Op dit punt is Ouweneel eerlijk. Pedoseksueel gedrag is volstrekt afkeuringswaardig. Maar de christelijke pedofiel heeft recht op onze aandacht en ons meelevens. De pedofiel moet met zijn geaardheid aanvaard worden maar moet zich onthouden van seksueel verkeer. Ouweneel vertolkt daarmee een standpunt dat tegenwoordig in orthodox-christelijke kring vaker gevonden wordt. Zijn visie bepaalt ook in belangrijke mate het standpunt van een politieke partij als de Christen Unie.

Bijlage 10

Rechtswetenschapper Hans Crombag (in een interview in het advocatenblad van 24 juni 2005) is van mening dat de trend van justitie en overheid onder druk van de samenleving toenemend repressief is. Pedofielen worden veroordeeld wegens deelname aan een criminele organisatie. Er worden lijsten gepubliceerd met namen en adressen van pedofielen. Veroordeelde pedofielen mogen geen beroep meer uitoefenen waarbij ze in aanraking komen met kinderen. Het distribueren van kinderporno is strafbaar. Crombag is net als Roelofs van mening dat seks met kinderen onder de 12 jaar niet getolereerd kan worden. Volgens Crombag is pedofilie niet uit te roeien met steeds strengere wetgeving. Pedofilie is geen ziekte maar een geaardheid. Crombag is een pleitbezorger voor bescherming van kinderen. Er zijn situaties waarin het gewenst kan zijn dat een veroordeelde pedofiel niet een beroep kiest dat hem in aanraking met kinderen brengt. Crombag stelt seks met kinderen van 12-16 jaar aan de orde. Crombag is een voorstander van een klachtvereiste: de jongere, ouders of Raad voor de Kinderbescherming moeten eerst een klacht indienen. Tegenwoordig kan het OM op eigen initiatief handelen. Crombag brengt nuanceringen aan die welkom zijn in de discussie over pedofilie en onderscheid tussen wat gewenst en ongewenst is mogelijk maakt.

Bijlage 11

In een opiniestuk van de NRC, 29 augustus 2005, stelt dr. R. Poll, klinisch psycholoog, dat onder druk van de publieke opinie tbs-patiënten, voor wie een behandeling mogelijk is, ten onrechte in de longstay verdwijnen. De mogelijkheid van longstay wordt volgens Poll een belangrijke stok achter de deur voor de doorsnee tbs-gestelde. Dit kan leiden tot schijnaanpassing door de tbs-er. Behandelaars worden ook minder gemotiveerd. Zelf heb ik tot mijn verbijstering moeten vaststellen dat pedofielen in de tbs, die volgens de directe behandelaars gunstig reageerden op de behandeling, van hoger hand gema-noeuvreerd werden in de longstay of daarin vastgehouden werden omdat de eigen behandeling kennelijk volstrekt ontoereikend was. Dat schept onnoeme-lijke frustraties voor tbs-er en behandelaar. De publieke opinie oefent druk uit. Niemand durft meer een verantwoord risico te nemen. Het gedrag van mensen is niet voorspelbaar. Zou de rechtbank volgens Poll beëindiging wen-selijk achten bijvoorbeeld wegens de lange duur van de vrijheidsbeneming die in geen verhouding meer staat tot de ernst van het gepleegde delict (het pro-portionaaliteitsbeginsel) dan kan van opheffing vrijwel geen sprake zijn bij gebrek aan voorzieningen en ervaringen buiten de instelling. Poll bepleit her-kansingen in de samenleving als proeftuin. Vastgesteld moet worden dat straf-tbs en longstay vaak in geen verhouding staan tot het gepleegde misdrijf. Hogere beroepen lopen vast. Justitie laat zich leiden door de publieke opinie. Soms zijn er ernstige hiaten in de informatiestromen en worden er vergissin-gen begaan. Bezwaren worden onvoldoende serieus genomen. Ik herinner mij een rechtszitting die uitliep op een onderonsje tussen rechter en behandelaar. Patiënt en advocaat werden echter nauwelijks in de discussie betrokken. Vaak heb ik ook aan de tbs-er gevraagd wat de behandeling precies inhoudt. De ant-woorden zijn soms verbijsterend. Soms is er ook sprake van een ernstige impasse die niemand oplost. Je weet ook niet bij wie je moet aankloppen. Ik heb weleens kamerleden trachten in te schakelen. Maar ook zij verschuilen zich achter de publieke opinie.

De kritische opmerkingen van Poll zijn ter zake.

